

νήν.—τὸ Ἀνήσυχον Πνεῦμα μετὰ τὸν Πεινασμένον Καρχαρίαν καὶ Τρομερὸν Γίγαντα.—ὁ Νεαρὸς Μουσικὸς μετὰ τὴν Ρωσικὴν Καρμέλαν, Ναυτοπόλαν καὶ Φιλομουσον Νεώριδα.—ἡ Σελήνη Ἰανουαρίου μετὰ τὴν Θεοδώραν Κανδοῦ καὶ Χρυσίζουσαν Κεφαλήν.—οἱ Ὁρατοὶ Πρίγκιπες μετὰ τὴν Ἀεροναυτοπούλαν, Αὐτοκράτειραν Εὐδοκίαν καὶ Ἑλληρικὴν Φιλίαν.—ἡ Νεροχελώνη μετὰ τὴν Ἀγριοβιόλεταν.—ὁ Τριανταφυλλένιος Κάμπος μετὰ τὸν Ὁρατὸν Τοιανταφυλλάκι, Ἀγριοτριανταφυλλίαν καὶ Φύλλον Τριανταφυλλόν.—τὸ Ἴον τοῦ Ἀγροῦ μετὰ τὸν Ἀσπροποταμίτην καὶ Λουλούδι τοῦ Βουνού.—ἡ Σαλονικίτικη Ἐλῆθ μετὰ τὴν Καλλιφώνον Ἀρσακίδα καὶ Αὐτοκράτειραν Εὐδοκίαν.—τὸ Ζοφερόν Νέφος μετὰ τὸν Ἀρχιναύαρχον Εὐρυβιάδην, Θεραπεινίδα τῶν Μουσῶν καὶ Χρυσὸν Στέφανον.—ἡ Βοσκοπούλα τῶν Ἀγρῶν μετὰ τὸν Νοσταλγὸν Ἑλληνα, Γλοκὸ Φιλάκι καὶ Παπαρούναν τοῦ Τσομαγιού.—ὁ Μικρὸς Πανορθός μετὰ τὴν Χιωτοπούλαν, Ἑλληνοπούλαν καὶ Θάλλουσαν Μυροσίην.—τὸ Τὸμ Τιτ μετὰ τὴν Τοῖν-Τοῖν-Τοῦτνιμαν καὶ Πικ-Νικ.—ἡ Καλλιφώνος Ἀρσακίδα μετὰ τὸν Ἀνήσυχον Πνεῦμα, Ἰκπότην τῆς Ἐρυθρᾶς Οἰκίας καὶ Περδύλον Ὁφρανήν.—ὁ Ἀετὸς τῆς Ἰδῆς μετὰ τὸν Ἀσπροποταμίτην, Ἰωάννην Μαρκεθίτην καὶ Ἀργυροῦν Σουρίτραν.—ὁ Ἑλληνομαθὴς Ἀμερικανόπαις μετὰ τὴν Σανθὴν Νησιωτοπούλαν, Σενιτωμένον Σινάπει καὶ Τοῖγγαρίαν.—ὁ Εὐβοϊκὸς Ὀρίων μετὰ τὴν Διοπτροφροδοῦσαν, Κιθάραν τοῦ Τατοῦ καὶ Σπηλιῶν τῆς Δίρφυς.—ἡ Βασίλεις τῆς Ἐρήμου μετὰ τὸν Ἡρωϊκὸν Σίφος, Ἀπόγονο τοῦ Νέστορος καὶ Θράκα Μοριμάδου.—ἡ Ἑλληνομαθὴς Φιλία μετὰ τὸν Φίλ-Μοῦ-Λῆ, Κάλικα Ροδόν καὶ Σιναχόμενον Ποντικόν.—ἡ Ἑλληνικὴ Φουσανέλλα μετὰ τὴν Μελαγχροίτην Ἑλληνίδα, Ἰατρὸν τῶν Συνδρομητῶν καὶ Ἀταθῆριον Ρόδου.—ὁ Ἰωάννης Στεφάνου μετὰ τὴν Καλλιφώνον Ἀρσακίδα, Κυματίζουσαν Θάλασσαν καὶ Βλαχτοπούλαν.—ὁ Σοφὸς Πιστακὸς μετὰ τὴν Ἑλληρικὴν Φουσανέλλαν, Ναύαρχον τῆς Βαρέλλας καὶ Αἰγινάταν Ἀθηναῖν.

Ἀπὸ ἑνα γλυκὸ φίλακι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους τῆς: Κίχλην (βεβαίως, ἡ λέξις Μπόδερ σημαίνει Πυγμαίος, καὶ οὕτω ὀνομάζουσι τοὺς Κινέζους ἐπαναστάτας μερικοί, οἱ ὁποῖοι ἐννοοῦν νὰ ἐξελληνίσουν καὶ εἶναι ἄλλοι ἀλλὰ τοῦτο εἶνε υπερβολὴ ἀδικαιολόγητος. ἀρ' οὐδὲν ὁ κόσμος τοὺς λέγει Μπόδερ, διατὶ ἡμεῖς νὰ τοὺς λέγομεν Πυγμαίους;) Ἀρχιναύαρχον Θεμιστοκλέα (πολὺ μοῦ ἀρεσεν ἡ μετριοφροσύνη σου καὶ ἡ οὐκονία διὰ τὸ διήγημα τῆς Ζωγράφου Φλογός ἦτο πολὺ ἀνώτερον τοῦ ἰδικού σου ἀρετὰ καλὸν τὸ εὐχετήριον ποιήμα.) Π. Προσετῆ-πουλον (ἐπειδὴ σήμερον διὰ ἔγω τόπον διὰ πληροφροσύνης, εἰς τὸ προσεχές.) Λάμπρον Β. Μπάλλ-δον (ὁ ὁποῖος συγχάριε δλοὺς τοὺς συνδρομητὰς διὰ τὰ ποσοτέσματα τοῦ Ἐράνου καὶ διὰ στέλλει μετ' ὀλίγον τὸ κατὰ δύναμιν.—ἡ λέξις ἀκροῦται εἰς τὰς λύσεις, σημαίνει διὰ τὴν Πνευματικὴν Ἀσκήσιν ἐθιμοσιεῦθη λανθασμένη καὶ συνεπῶς δὲν λογαριάζεται, θεωρεῖται ὡς μὴ δημοσιευθεῖσα.) Ἀνώγειον (μὰ ποῖος εἶσαι σὺ «ὁ διακεκριμένος διὰ τὴν ἀφρημάδα σου;» τὸ γράβιδόν σου γνωστόν μου ἀλλὰ ποῦ νὰ ἐνθυμηθῶ!) Νέον Ἡρακλέα (μόνον πρὸς τὸ Πιπρὸν τῆς Ἐρήμου ὁ φελλεὶς τετράδιον Μ. Μυστικῶν.) Βερνάρδον Λε-θιεράτορ (στέλλω ἐκ νέου τὸ 21ον φύλλον, τὸ ὁποῖον ἐπεστράφη κατὰ λάθος ὑπὸ τοῦ Ταχυδρομείου ἢ διεδύθησις ἡλόαγῃ καὶ, ἔχεις ὑπόλοιπον εἰς χεῖράς μου δρ. 4,50.) Σαλονικίτικη Ἐλῆθ (μὴν ἀπορῆς προηγουμένου πολλὰ προτάσεις καὶ ἐγέμικεν ὁ χώρος, τὸν ὁποῖον εἶχα διαθέσιμον ἐδημοσιεύθησαν ἀργότερα, καὶ βεβαίως τὰς εἶδες.) Ρωμαῖον Κικέρωνα (δὲν ἐγέλασα διδίου, ἀπειναντίας τὸ ποιημάκι μοῦ ἐράνη ὠραϊότατον,

καὶ λυποῦμαι ποῦ δὲν το ἔστειλες διὰ τὸν Δια-γονισμὸν... ἐξ ἀμελείας» κάμε μου τὴν χάριν νὰ μου στείλῃς ἐν ἀντιπαρῶν τοῦ ἐλεγεῖου σου εἰς τὴν ἀτυχὴ Χρυσούλαν Καλλιάρη, διδοῖ μοῦ τὸ ἐξήτησεν ἢ οἰκονεία;) Φάρι τῆς Σηρῆς (ὑπάρχει τρόπος νὰ εἴπῃς εἰς τὸν βιβλιοδέτην νὰ μὴ κόψῃ γύρω τὰ φύλλα τοῦ Δευκώματος—αὐτὸ μάλιστα τώρα τὸ συνηθίζουν—μόνον τὸ ἐπάνω μέρος κόβουν, καὶ τὰ ἄλλα δύο μένουσι ἀνώμαλα.) Δ. Α. Φιλιππίδην (ἡ ἐπιστολὴ τοῦ Ἐράνου, πρὸς οἰονόητοτε καὶ ἂν στέλλεται, πρέπει νὰντιγράφεται ὀλόκληρος πιστότατα ὁ δὲ λαμβάνων αὐτὴν εἶνε ἐλεύθερος νὰ τὴν ἀντιγράψῃ ἢ δῆ, ἢ νὰ ἐνεργήσῃ κατ' οἰονόητοτε θέλει τὸν ὑπὲρ τοῦ «Ἑλληνομαθῆς».) Μυστικὸν Ψευδώνυμον (αἱ δύο δραχμαὶ δὲν ἐλήθησαν πότε τὰς ἔστειλες καὶ πῶς;) Ἀπόστολον Κουμαριανόν (κατ' ἀρχὴν, μόνον τῶν τακτικῶν συνεργα-τῶν μου δημοσιεύω ἔργα.) Καρχαρίαν τοῦ Φα-λήρου (πῶ, πῶ, εἰ φασαρία θέλεις νὰ μου βγά-λῃς ἐτὴ μισθὸν ἢ νὰ βάλω, λέγει, τηλεφώνων εἰς τὸ Γράφειόν μου πρὸς χρῆσιν τῶν συνδρομητῶν—τότε δὴν τὴν ἡμέραν τὰ παιζίμα μετὰ τὸν τηλεφώνον καὶ... περιμένε φύλλον!) Καυκασίαν (ἔ, μ' αὐτὸ ἐννεύεται, αἱ ἀνορθογραφίαι παραβλέ-πονται ἀλλὰ διατὶ ἐρωτᾷς; σὺ, βλέπω, ὀρθο-γράφεσαι.) Ἀμαρυλλίδα (θερμὰ συγχαρητήρια διὰ τοὺς εὐτυχεῖς γάμους τῆς ἀδελφῆς σου πολὺ ὠραῖα περιγράφεις τὴν ἀπρόοπτον βροχὴν τῆς Κυ-ριακῆς ἐκείνης.) Κιθαροῦδον Ἀρίωνα (χαῖρα ποῦ ἔγινες καλὰ ἢ Μαγικὴ Εἰκὼν καλὴ, ὄχι ὅμως καὶ αἰεὶ δημοσιεύσεται.) Θραυλλίδα (αἱ προτάσεις σου ἐδημοσιεύθησαν. Πνευματ. Ἀσκήσεις δὲ στεί-λῃς, δταν προκηρυχθῇ ὁ νέος Διαγωνισμός, σύμ-φωνα μετὰ τὸν Ὀδηγόν, εἰς τὸν ὁποῖον σὲ παρα-πέμπω δι' ἄλλα.) Σπαρτιάτιδα Χειλωνίδα (πολὺ με διεσκέδασεν αὐτὴ ἢ ἐκδρομὴ εἰς Κηφισίαν; εὐγε δι' ἄλλα εἶπες ὑπὲρ τοῦ «Ἑλληνομαθῆς».) Λοξίαν (ὄχι δὲ τὰ εἴδημα δὲν ἀκυροῦνται τί πταίει ὁ συνθέσας τὴν Ἀσκήσιν, ἂν ἔγινε τυπο-γραφικὸν λάθος; εἰς τὴν ἄλλην ἐρώτησίν σου δὲν εἶνε δυνατόν νὰ παντήσω ἔγω καιρὸν νὰ ἐξελέγγω καὶ χωριστὰ τὰς λύσεις ἐκδότης;) Εὐαγγελίαν Γ. Λάση (καλῶς ἤλθε πάλιν!) Κυματίζουσαν Θάλασσαν (ἢ ὁποῖα πολὺ ἐπεθύμησεν νὰ ἀγαθῶς κανὲν παραμυθάκι τοῦ Μπαρμπά-Γιάννη;) Χιο-γλόσκον Περιστερὸν (ἔχει καλῶς.) Κατασορ-μάλλων (λοιπὸν, πῶς ἐπῆγες εἰς τὰς ἐξετάσεις; λίαν καλῶς ἢ ἀριστα;) Σελήνην Ἰανουαρίου (ἐλπίζω, διὰ τῆς ἐνελεῖς καλὰ.) Παιδικὴν Λαρὰν (χαῖρα ποῦ θὰ μου γράψῃς συχνὰ τώρα τὰς διακοπὰς βραβεῖον δὲ πάσης βεβαίωτατα, ἀρκεῖ νὰ διαγωνίσῃσαι πάντοτε καὶ νὰ μὴ σε ἀποθαρρύνουν αἱ ἀποτυχίαι.) Συριακὴν Ἀμα-ζόνα, Γ. Θ. (κανὲν ἀπὸ τὰ τρία ψευδώνυμα, τὰ ὁποῖα προτείνεις ἢ ὄφρα δὲν εἶνε ἐλεύθερον νὰ μου γράψῃς ἢ ἰδία καὶ νὰ ἐκλέξῃ ἄλλα.) Κόρην τοῦ Ἀσωποῦ ([ΕΕ] διὰ τὴν ὠραϊότατην ἐπιστο-λήν σου) Βαρδαλαμπουμπαν ([Ε] καλὰ καὶ τερπνὰ καὶ ἐνδιαφέροντα τὰ ἔργα, τὰ ὁποῖα ἀνα-φέρεις ἔχουν ὅμως καί ποῦ τὰ κάμνει δι' ἐμὲ ἀχρηστὰ: δὲν εἶνε γραμμένα ἐπιτηδες διὰ τὴν νεο-λαίαν, δὲν εἶνε παιδαγωγικά. ἄλλα δὲ τὰ ἔργα τὰ ὁποῖα δημοσιεύω ἔγω, πρέπει νὰ εἶνε τοιαῦτα.) Ἀρτανιδὸν (κατενθουσιασμένον μετὰ τὸν «Ἑλλη-νομαθῆ» καὶ μετὰ τὸν «Ἑλληνομαθῆ» καὶ τὸν ἀ-δελφόν του καὶ νὰ τῷ εἴπῃς ὅτι ὁ λέων εἶνε τὸ ἰσχυρότερον τῶν ζώων.) Ἀγροῦδον Σαθαρό-πουλον (τιῶντι, μεγάλην βερβερότητος!) Γιασεμὴ τῆς Λίου (εἶμαι εὐτυχὴς διὰ τὴν τῶσιν ἀγάπην ἔστειλα ἐκ νέου τὸ φύλλον.) Ἀργάκι τοῦ Γα-λατερῆ καὶ Ἰωάννην Στεφάνου (εὐγε, εὐγε δι' ἄλλα ἐκάματε ὑπὲρ τοῦ «Ἑλληνομαθῆς») Εὐδο-μον Ναυκην (ὄχι, ὁ Κανονισμὸς τὸ ἀπαγορεύει· αἱ λύσεις δεκταί.) Ἑλληνομαθῆ Φουσανέλλαν (ἔστειλα.) Κικκινιὴν Ἐξοχὴν, Ἑλληνομαθῆ Ἀμερικανόπαιδα, Κυνηγὸν τῶν Αἰγιάγων κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 12 Ἰου-νίου θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 7 Ἀυγούστου
Ο γόητες τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὀνόματι δὲν νὰ γράψωσι
τὰς λύσεις τῶν οἰκονομῶν, πρὸς τὴν ἐν
τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακέλλους, ὅν ἕκαστος
περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1

520. Λαξίγριφος.
Τὸν Ἀντώνη νὰ ρωτήσῃς νὰ ἔστω πῆ μία φορά,
Ἄλλως ἐτὴ γραμματικὴ σου θὰ το εὐρῃς μετὰ χαρὰ.
Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Κατασορμάλλων [Ε]

521. Συλλαβογρίφος.
Τὸ πρῶτον εἶνε μῦθρον ἐκ τῶν κοινῶν μορίων,
τὸ δεύτερον μου, φίλτατε, ἐκ τῶν συνδέσμων εἰς:
τὸ τρίτον καὶ τὸ τέταρτον δύο ἐκ τῶν στοιχείων,
καὶ τ' ὄλον τετρασύλλαβον μίαν Ὁκεανίαν.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Θεογένους [Ε]

522. Στοιχειογρίφος.
Βγάλε ταῦ καὶ βάλε σὶ
καὶ θὰ ἴδῃς πῶς θὰ γενῇ
Αὐτοκράτωρ παλαιός
Χρησιμώτατος καρπός.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Τριανταφυλλίου [Ε]

523. Σταυροὶ καὶ σύνθεσις λέξεων.
Ο πρῶτος σταυ-
ρός θάποτελεσθῇ
ἀπὸ ἐν ἐπιθετον
καὶ ἀπὸ ἐν πράγ-
μα ἀπαράτητον
εἰς τὴν ἐνθυμα-
σίαν ὁ δεύτερος δὲ ἀποτελεσθῇ ἀπὸ ἐν ἐπιθετον
καὶ ἀπὸ μίαν ἀρχαίαν πόλιν. Κατόπι, τὰ στοι-
χεῖα τὰ ὁποῖα θάποτελέσουν τοὺς σταυροὺς ἐνοῦ-
μενα ἄλλα καταλλήλως, θὰ σχηματίσουν ἄλλα τέσ-
σερας λέξεις, ὅλας διαφόρους τῶν πρώτων.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀρχιναύαρχου Θεμιστοκλέους [Ε]

★ ★ ★ ★ ★
★ ★ Λ ★ ★ ★ ★ Ρ ★ ★
★ ★ ★ ★ ★
★ ★ ★ ★ ★

524. Ἱστορικὴ Ἐρώτησις.
Τίς ὠνομάσθη ὁ τελευταῖος τῶν Ἑλλήνων;
Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Χιωτοπούλας [Ε]

525. Φύρδην-Μίγδην.
Ο δόρκος ὡσεὶ νῆε τραπίδα ὕτο σάσσαθι
ναέτου.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀταθῆριου Ρόδου [Ε]

526—530. Μαγικὸν Γράμμα.
Τῆ ἀνταλλαγῆ τῶν δύο συμφώνων ἐκάστης τῶν
κάτωθι λέξεων δι' ἄλλων δύο συμφώνων πάντοτε
τῶν αὐτῶν, νὰ σχηματισθῶν ἄλλα τόσαι λέξεις.
Κανᾶ, καλῶ, πηδῶ, παῖς, ὄψελῶ.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἐλπίου τοῦ Γρηγορίου [Ε]

531. Ἀκροστιχὴς ἐξ ἀντιθέτων
—Τὰ ἀρχικά στοιχεία τῶν ἀντιθέτων τῶν ἐπο-
μένων λέξεων, σχηματίζουν κατὰ σειρὰν παροι-
μιώδη φράσιν:
Φεύγω, γαλήνη, περιττός, ἐργήγορος, χαλε-
πός, κοινός, κοίτη, λίμνη, πρῶτος, διαγράφω, ἀ-
πλούς, καταστρέφω, κάθετος, πνεῦμα, προτελευ-
ταῖος, γυνή, πορθητός, ψεύδος.
Ἐστὴν ὑπὸ Κωνσταντίνου τοῦ Παλαιολόγου [Ε]

ΑΥΣΕΙΣ
τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 18.
218. Ὀνογία (ω-γῆ-γῆ-α) — 219. Μίδων-
Μέτων.—220. Κεφαλήν.
221. Θ 222. Δ Δ Α Μ
Π Α Ν Δ Ο Α Μ
Π Ο Ν Ο Σ Α Μ Η Ν
Θ Α Ν Α Τ Ο Σ Μ Α Ν Η
Ν Ο Τ Ο Σ
Σ Ο Σ 223—224. 1. Ὁ
Σ 2. Ἡ Μασ-
σαλία (Μάσσα, Αἴθ,
α!) — 225. Μ' ὁποῖο δάσκαλο καθίσης, τέτοια
γράμματα θὰ μάθῃς.— 226—230. Γνωμένως τῆς
ἀνταλλαγῆς διὰ τοῦ ρις, σχηματίζονται αἱ λέξεις:
ἀριστες, Δοκίαις, Ὀσρις, Παρίσιος, ἔρις.— 231.
ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ (ἄρΠΑ, κείΝΑ, ἘνᾶΘΗ, Ἀθῆ-
ΝΑΙ, ΜΟΙΑ.) — 232. Ἐρευνᾶτε τὰς γραφάς.
— 233. Ἡ μὲν κορυφὴ κεφαλῆ, αἱ δ' ὑπὸφρασαι
πῶδες εἶνε τοῦ ὄρου.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνεστῶμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Ἀδίου, 117, Ἐναντι Χρυσοπηλαγωγίσεως

Περίοδος Β'.—Τόμ. 7^{ος}. Ἐν Ἀθήναις, τὴν 1 Ἰουλίου 1900 Ἔτος 22^{ον}.—Ἀριθ. 27

Η ΧΡΥΣΟΦΟΡΟΣ ΦΛΕΨ
[Μυθιστορία ὑπὸ ANDRÉ LAURIE.]
(Συνέχεια ἴδε σελ. 222.)

Ὁ Ἑρρίκος, εἰς τὸν ὁποῖον ἔπεσε τὸ καθήκον τοῦ συνηγόρου, μετὰ φωνὴν συγ-κινήμενην ἀπὸ τὴν φρίκην τῶν καταθέ-σεων τὰς ὁποίας ἤκουσε, προσπάθει νὰ εὐρῇ ἐλαφρυντικὰς τινὰς περι-πτώσεις, νὰ ἐλκύσῃ τὸν οἶκτον τῶν δικαστῶν ἄλλ' ἢ ἀγόρευσις του δὲν πείθει κανένα, οὐτε τὸ δικαστήριον, οὐτε τὸ ἀκροατήριον, οὐτε τὸν κατηγοροῦμένον, οὐτε αὐτὸν τὸν ἴδιον.

Τότε ὁ κ. Μασσαὶ συγκεφα-λαιώνει συντόμως τὰ γεγονότα, ἀναίρει μετ' ὀλίγας λέξεις τὰ ἐπιχειρήματα τοῦ συνηγόρου καὶ ζητεῖ ἀπὸ τὸ δικαστήριον ν' ἀπο-φανθῇ ἂν ὁ κατηγορούμενος εἶνε ἔνοχος. Ὅκτω ἀποικοί—ἐκλε-χθέντες μεταξὺ τῶν ἐντιμωτέρων—ἀποσύρονται νὰ διασκεφθῶν μετὰ τὸν ἰατρὸν Λωμόνδον, τὸν Βέμπερ, τὸν Βρανδεβένην καὶ τὸν Γεράρδον. Μετ' ὀλίγην ὤ-ραν ἐπιστρέφουν εἰς τὴν αἴθου-σαν, καὶ ὁ Βέμπερ ὡς προϊστά-μενος τῶν ἐνόρκων, ἀναγινώσκει τὴν ἐτυμηγορίαν.

— Παμψηφεῖ, ὁ κατηγοροῦ-μενος εἶνε ἔνοχος!

Σοβαρῶς ὁ κ. Μασσαὶ ἀναγ-γέλλει ὅτι κατὰ τὸν νόμον πρέ-πει νὰ τῷ ἐπιβληθῇ θανατικὴ ποινὴ. Ἀμέσως ὁ δολοφόνος ὀδη-γεῖται εἰς ἀπομεμακρυσμένην πλατείαν, δυνατὴ δὲ συμπτρο-κρῆσις ἀναγγέλει ὅτι ὁ κα-κοῦργος ἔδωκε δίκην τῶν πρά-ξεων του.

Ἐπειτα ἤλθεν ἡ σειρά τοῦ Μπενόνη.

Ὁ Λεβαντίνος οὗτος, τοκο-γλύφος, αἰσχροκερδῆς, κλεπτα-ποδόχος, φίλος τῶν χειροτέρων κακούργων, ἦτο ὑποκειμενον πολὺ ὀλίγον καθὼς πρέπει καὶ

ἄξιζε νὰ τιμωρηθῇ αὐστηρῶς Ἀλλ' ἐδῶ μεσολάζει ὁ ἰατρός, συνηγορεῖ εὐγλωττῶς ὑπὲρ τοῦ ἀνθρώπου, ὅτις κατέστησεν ἀ-κίνδυνον τὸν Ματιέδον καὶ ὅστις ἐπὶ πλέον ἀπέδωκεν ὄλον τὸν χρυσὸν τὸν ὁποῖον ἀπέκρυπτε, καὶ ἀποφατίζεται νὰ μὴ ὑπο-στῇ καμμίαν σωματικὴν ποινὴν ὁ Μπε-νόνι, ἀλλὰ νὰ ἐξορισθῇ. Ὁ κ. Μασσαὶ

ἀπὸ τοῦτο λαμβάνων παράδειγμα, λέγει πρὸς τὸ πλῆθος:

«Ἄς γίνῃ γνωστὸν εἰς ὅλους ὅτι ἀπὸ σήμαρον κατελύθη ἐδῶ ἡ βασιλεία τοῦ ἐγκλήματος. Εἰς τοὺς κακοποιούς ἐπι-φυλάσσεται ἡ τύχη ἐκείνου, ὁ ὁποῖος ἐτου-φεκίσθη πρὸ ὀλίγου. Εἰς τοὺς μὴ τιμί-ους ἢ ἐξορίζ. Θέλομεν τὴν ἀσφάλειαν,

τὴν τιμιότητα, τὴν ἐλευθερίαν τῆς ἐργασίας, καὶ θὰ καταρθώσωμεν νὰ τὰ ἐπιτύχω-μεν.»

Διὰ τοὺς συν-ενόχους τοῦ Μα-τάβου ἀπεφασίσθη νὰ παραταθῇ ἡ προφυλακίαις τῶν ἕως ὅτου, μετὰ λεπτομερεστέρως ἀναρίσεις, ἐξα-κριβωθῇ ἂν ἦσαν ἄξιοι ἐξορίας ἢ βαρυτέρας τιμω-ρίας.

Πρὸς ἐξασφά-λισιν τῆς τάξεως ἀπεφασίσθη ἢ σύ-στασις ἰσχυρὰς ἀστυνομικῆς δυ-νάμεως εἰς ἀ-στονομικὸν σταθ-μὸν διεσκευάσθη ἢ οἰκία τοῦ Βερ-νιέ, εἰς φυλακὰς δὲ ἢ οἰκία τοῦ Ματάβου εἰς τὴν δυστυχὴ δὲ χή-ραν του ἐδῶθη ἐργασία καὶ πᾶσα ὑποστήριξις.

Ἡ τάξις ἐπα-νήλθεν ὡς διὰ θαύματος οὐτε συμπλοκαὶ ἐγί-νοντο πλέον, οὐτε ἄσματα μεθυσκο-μένων ἤκούοντο,

« Σφαῖρα εὐρεν εἰς τὴν κεφαλὴν τὸν Ἑρρίκον. » (Σελ. 222, στήλ. 6')

ούτε πυροβολισμοί έρρίπτοντο. Έν τούτοις ο κ. Μασσαί δέν έσπευδε να προσκαλέσθαι εις τὸ Μασσαίωριον τὴν σύζυγον του καὶ τὰς νεάνιδας. Εἰς τὸν πύργον ἐστάλη μάλιστα καὶ ὁ Γεράρδος, εἰς τὸν ὁποῖον τὸ τραῦμά του ἐπέφερε πυρετὸν καὶ μεγάλην ἐξάντλησιν. Καὶ ἀφοῦ ἀνέρρωσεν ἐντελῶς, ἔμενεν ἀκομὴ ἐκεῖ, ἐνίστε δὲ μόνον ἤρχετο εἰς τὸ μεταλλεῖον, ὅπως μανθάνῃ τὰ συμβαίνοντα καὶ ἐπανερχόμενος διηγεῖτο ποῖα θαύματα ἐξημερώσεως καὶ πολιτισμοῦ ἐγένοντο ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ κ. Μασσαί μετὰ τὴν βοήθειαν τοῦ Βέμπερ, τοῦ Λωμόνδου καὶ τοῦ Ἐρρίκου.

— Ἀλλὰ ἤθελα νὰ ἐβλέπατε τὸν Βρανδεβένην, μητέρα τὸν διώρισαν εἰρηνοδίκην. Ὅταν τὸν ἀκούω νὰ δικάζῃ, θαρρῶ πῶς εἶμαι ἔτι θεάτρο ἄλλο νὰ τὸ λέγω κ' ἄλλο νὰ τὸν ἰδῆτε εἰς τὴν δικαστικὴν τοῦ ἔδρα εἶνε γιὰ ζωγραφιά. Εἰς τὸ στόμα του ἔχει μιὰ συλλογὴ παροιμιῶν, ἡ ὁποία τοῦ χρησιμεύει ὡς κωδῆ. Ἐν τούτοις ἔχει σπανίαν ὀξυδερκείαν καὶ μὲ μιὰ ματιὰ καταλαμβάνει τί γίνεται μέσα εἰς τὸ κεφάλι τῶν διαδίκων, ἢ λύει χωρὶς πολλὰ λόγια τὴν διαδικασίαν, ὡς ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος τὸν γόρδιον δεσμόν, μὲ σοβαρότητα ἀρειοπαγίτου ἐκφωνῶν καμμίαν ἀπὸ τὰς περιφρήτους ἐκείνας παροιμίας του.

Μ' ὅποιο δάσκαλο καθίσης τέτοια γράμματα θὰ μάθῃς.
 Ἄλλοι τὰ κακκαρίσματα κ' ἄλλοι γεννοῦν ἢ κότες.
 Ἄν εἶχ' ἡ ζούρλια κέρατα θὰ φαίνονταν σὲ δόλου.
 Ἄν ἔσφαλε ὁ γάδαρος τί φταίει τὸ σαμάρι; Ὅπουνε καλοροζίκος γεννᾷ κ' ὁ κόκορας [του].
 Σὲ πῆρα γιὰ τριαντάφυλλο καὶ βρέθηκαν τσου. [κνίδα].
 Ἡ ἀλεπού ἐκρύβονταν κ' ἡ οὐρά της φαίνονταν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΖ'.
Ο ΔΑΒΥΡΙΝΘΟΣ

Τὸ ζήτημα τοῦ διαγράμματος τοῦ πύργου δέν ἔπαυσε νὰ ταραττῇ τὴν κεφαλὴν τοῦ Γεράρδου κατὰ τὴν εἰς αὐτὸν διαμονὴν του εἰς τὰς λεπτομερεῖς του ταύτας ἐρεῦνας τὸν ἐβοήθει ἀποφασιστικὴ καὶ θαρραλέα ἡ Κοραλία, ἀλλ' εἰς μάτην ἡ εἰσόδος τῶν ὑπογείων δέν ἀνευρίσκειτο. Ἀλλὰ μίαν ἡμέραν, ἡ τύχη ἐβοήθησε περισσότερο τὸν Γεράρδον παρὰ ὅσον ἔδει αἱ ἐρευνᾶί του.

Περιπλυνόμενος, κατὰ τὴν συνήθειάν του, περὶ τοῦ παναρχαίου κυρίου, τὸ ἐμελέτα μὲ ἀκραν προσοχὴν, ὅτε ἐξαφνὰ ἐν ζῶν, ἔχον μέγεθος ἀλώπεκος, ἀνετινάχθη ὀρμητικὰ ἐμπρὸς του, ἐπήδησε πρὸς τὸν τοῖχον καὶ ἐξηφανίσθη κάτω ἀπὸ παραπέτασμα φυτῶν ἀναρριχητικῶν. Ὁ Γεράρδος ὤρμησεν εἰς τὰ ἴχνη του ἀπομακρύνας δὲ μὲ πυρετώδη χεῖρα τοὺς πικνοὺς πλοκάμους τοῦ φυτοῦ, ἀνεκάλυψεν

ἐκεῖ χαμηλὰ πρὸς τὸ ἔδαφος ἐνα φεγγίτην. Ὁ Γεράρδος ἐγονάτισε, καὶ ἔρπων κατάρθωσε νὰ ἔμβῃ εἰς τὸ στενὸν ἀνοιγμα. Τὸ παραπέτασμα τοῦ ἀγρίου κλήματος κατέπεσεν ὀπισθὲν του καὶ ἀπέκρυψεν ἐκ νέου τὴν μυστηριώδη εἴσοδον. Προχωρήσας, ἔφθασεν εἰς σκοτεινὸν ὑπόγειον. Εἰς τὸ ἀδύνατον φῶς, τὸ εἰσερχόμενον ἀπὸ τὸν φεγγίτην, εἶδεν ἕνα τοῖχον ἐμπρὸς του, ὅταν δὲ συνείθησαν οἱ ὀφθαλμοὶ του εἰς τὸ σκότος, διηυθύνθη εἰς ἕν ἀνοιγμα τὸ ὁποῖον διεκρίνετο ἀμυδρῶς εἰς τὸν τοῖχον διέτρεξε ψηλαφητὰ τρεῖς ἢ τέσσαρς σκοτεινάς αἰθούσας, καὶ ἔφθασεν εἰς στραγγύλον καὶ θολωτὸν οἰκοδόμημα, πολὺ πλατύτερον, φραγμένον κατὰ τὸ ἤμισυ ἀπὸ τὰ ἐρείπια τῆς κρημισθείσης στέγης, διὰ μέσου τῶν ὁποίων διήρχοντο ἀκτίνες τοῦ ἡλίου βλάστησις γιγαντιαία μετέβαλλε τὴν κυκλωθεῖσιν αὐτὴν αἰθούσῃν εἰς ἐσωτερικὸν κήπον καταπράσινον καὶ ἀδιέξοδον. Ὁ Γεράρδος ἐστάθη καὶ περητήρησε περὶ μὲ βαθεῖαν χαρὰν. Ἡ καρδία του ἐκτύπα θριαμβευτικῶς ἦτο βέβαιος ὅτι κανεὶς πρὸ αὐτοῦ δέν εἶχεν εἰσελθῆ εἰς τὴν γωνίαν ἐκείνην τοῦ πύργου.

Φαιδρὸς ὡς σπουργίτης, ὁ Γεράρδος ἐκάθησεν ἐπὶ μεγάλης γλυπτῆς πέτρας, ἡ ὁποία ἔκειτο μεταξὺ τῶν φυλλωμάτων. Τί ὠραῖα ποῦ ἦτο ἐκεῖ! Τί ἡσυχία, τί μόνωσις! Ποῖον ἀρά γε ὄν, ἄνθρωπος ἢ ζῶν, ἐπεσεκέφη τελευταῖον τὸ μέρος ἐκεῖνο; ὡς διὰ ν' ἀπαντήσῃ εἰς τὴν ἐρώτησίν του, ἐλαφρὸς κρότος συρομένου πρᾶγματος ἠκούθη καὶ εἰς ὅρις μὲ δέρομα ἀπαστρέπτον ἐξηφανίσθη κάτω ἀπὸ ξηρὰ φύλλα καὶ χόρτα. Ὁ Γεράρδος ἀνετριχίασε ἄλλὰ μετ' ὀλίγον συνήλθεν.

Ὁ βραχίον του εἶχε θεραπευθῆ ἐντελῶς, μὲ τὸ κοπτερὸν δὲ μαχαίριον τὸ ὁποῖον ἔφερε πάντοτε μαζί του, κατάρθωσε νὰ κῆψῃ τοὺς πλοκάμους τῶν ἀναρριχητικῶν φυτῶν καὶ ν' ἀπομακρύνῃ τοὺς εὐώδεις θύμνους, οἱ ὅποιοι τὸν ἠμποδίζον νὰ πλησιάσῃ εἰς τὸν τοῖχον διὰ νὰ εὐρῆ δίοδον καὶ προχωρήσῃ.

Μετ' ὀλίγον ἀνεκάλυψεν ἀνοιγμα τετραγώνον, τὸ ὁποῖον ἔφεραν εἰς ἄλλην αἰθούσῃν, καθίσας δὲ κατακουρασμένος, ἐχάραξεν ἐπὶ ἐνὸς φύλλου τοῦ σημειωματαρίου του τὸ σχεδιάγραμμα τοῦ ἀνακλυθέντος μέρους· παρετήρησε δὲ μὲ χαρὰν ὅτι εἰς τὸ θυλάκιον τοῦ ἐπενδύτου του εἶχεν ἕν κυτίον πυρεφῶν καὶ τεμαχίων κηρίου. Ἀφ' οὗ δ' ἀνεπαύθη, εἰσήλθεν εἰς τὴν αἰθούσῃν, τὴν ὁποίαν μόλις διεκρίνε πρὸ ὀλίγου.

Εἰς τὸ φῶς τὸ ὁποῖον κατέβαιναν ἀπὸ τὸν ἠρειπωμένον θόλον, διεκρίνε γλυφὰς, ἐν καλῇ καταστάσει· κεφαλὰς γλαυκῶν, θῶων κτλ, καὶ ὅλα τὰ φοινικικὰ ἐμβλήματα τὰ ὁποῖα ἐγνώριζεν ἤδη ἐν πρᾶγμα μόνον ἔκαμεν ἐντύπωσιν εἰς τὸν Γεράρδον διὰ νὰ εἰσελθῇ εἰς τὴν ἀκόλουθον

αἰθούσῃν, κατέβη τρεῖς βαθμίδας, καὶ αὐτὴ δ' ἔφερεν εἰς ἑμίαν ἄλλην ὁμοίως διὰ βαθμίδων. Ἡ νέα αὐτῆ αἰθούσα ὠδήγει εἰς διάδρομον τόσον κατωφερῆ, ὥστε ὁ Γεράρδος ἠναγκάσθη μετ' ὀλίγον νὰ τρέχῃ διὰ νὰ τὸν καταβῇ. Προσέκρουσε δὲ ἐξαφνὰ εἰς ἕνα τοῖχον, τὸν ὁποῖον δέν εἶχε διακρίνῃ εἰς τὸ σκότος, καὶ ἀνάψας φῶς, εἶδε χαίνουσαν ἐμπρὸς του μίαν ἐλικοειδῆ κλίμακα μαύρην καὶ στενὴν, ἣτις θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι ἔφερεν εἰς αὐτὰ τὰ σπλάχνα τῆς γῆς. Ὁ Γεράρδος ὀλίγον ἔλειψε νὰ κρημισθῇ κατακέφαλα ἄλλ' ἐσώθη τυχαίως παραμερίσας πρὸς τὸν τοῖχον τὸ μόνον του πάθημα ἦτο ἀρκετὰ σοβαρὸς μῶλωψ εἰς τὸ μέτωπον ἄλλὰ χωρὶς καμμίαν ἀργοπορίαν εἰσήλθε θαρραλέως εἰς τὴν σκοτεινὴν καὶ μυστηριώδη κλίμακα.

Στηριζόμενος εἰς τὸν ψυχρὸν καὶ γλοιώδη τοῖχον κατέβαινε. Ὁ ἀήρητὸς πνιγρὸς ἡ κλίμαξ περιεστρέφετο τόσον ἀποτόμως, ὥστε σκοτιδίνῃ τὸν κατέλαβε μετ' ὀλίγον. Αἱ βαθμίδες διεδέχοντο ἡ μία τὴν ἄλλην ἀτελείωτοι, καὶ ἐνόμιζεν ὅτι κατέβαινε ἤδη ὠρας ὀλοκλήρους, ὅτε ἔξαφνὰ τὸ ἔδαφος ἐξέφευγεν ἀπὸ τοὺς πόδας του ἢ χεῖρ του ἀφῆκε τὸν τοῖχον χωρὶς δὲ νὰ εἰσπορήσῃ νὰ κρατηθῇ, ἐκρημισθῆ ὀρμητικῶς εἰς τὸ κενόν.

Εὐτυχῶς τὸ ἔδαφος ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔπεσαν ἐκαλύπτετο μὲ στρώμα κόνεως ἡ ὁποία ἦτο τόσον πυκνὴ, λεπτὴ καὶ μαλακὴ, ὥστε ὀλιγόστευσε τὴν ὀρμὴν τῆς πτώσεως ἐν τούτοις τόσον δυνατὴ ἦτο καὶ πάλιν αὐτῇ, ὥστε δευτερόλεπτα τινα ὁ Γεράρδος ἔμεινε παραζαλισμένος.

Ὅταν συνήλθε καὶ εὖρε τὸν ἑαυτὸν του εἰς βαθὺ σκότος, εἰς τὸ βάθος μίᾶς ἀγνώστου ὀπῆς, κατέβηλε κάποιον κόπον κατ' ἀρχὰς διὰ νὰ συγκεντρώσῃ τὰς ἰδέας του ἀφ' οὗ δὲ ἀνέκτησε τὴν διαύγειαν τοῦ πνεύματός του, ἐψηλάφησε τὸν ἑαυτὸν του, ἠσθάνθη ὅτι δέν ἐπληγώθη, καὶ τρίψας μὲ ἀδύνατον ἀκόμη χεῖρα ἐν πυρετῶν ἤναψε μὲ δυσκολίαν τὸ κηρίον τὸ ὁποῖον, εἶχε μαζί του καὶ εἶδε τριγύρω του.

Εὐρίσκειτο εἰς ἕν εἶδος θολωτῆς φυλακῆς, μὲ μαύρους τοίχους γλοιώδεις ἀπὸ τὴν ὑγρασίαν. Τὸ ἔδαφος ἦτο σκεπασμένον μὲ κόνιν μαλακὴν ὡς βελουδὸν ἀντικείμενά τινα, ἀόριστα, διεκρίνοντο ἐδῶ καὶ ἐκεῖ. Ὁ Γεράρδος πλησιάσας τὸ φῶς ὀπισθοδρόμησεν ἐκ φρίκης εἶδεν ἐν ὄστων κνήμης... παρέκει ἐν ἀνθρώπινον κρανίον, μὲ κόγχας κενὰς, μὲ σιαγῶνας σαρκώδεις... Ἀνορθωθείς αἰφνιδίως, προσέκρουσεν εἰς τρίποδα, ὁ ὁποῖος κατεῖχε τὸ κέντρον τοῦ θολωτοῦ ὑπογείου· σωρὸς ὑπόλευκος εἶχε ριφθῆ πλαγίως τοῦ ὀρειχαλκίνου τούτου τρίποδος, σκεπασμένος ἀπὸ στρώμα πρασίνης μεταλλικῆς σκωρίας. Αἱ τρίγες τοῦ Γεράρδου ἠνωρθώθησαν, καὶ ἠσθάνθη νὰ τὸν βρέχῃ κρῦος ἰδρῶς ἀπὸ τὴν κεφαλὴν ἕως τοὺς πόδας,

ὅτε εἶδεν ἕνα σκελετὸν ἀνθρώπου δεμῆνον ἀπὸ τὴν μέσην εἰς τὸν τρίποδα. Κατατρομάξας ἀπὸ τὸ θέαμα τούτο, ὕψωσε τὸ φῶς προσπαθῶν νὰ εὐρῆ τὴν κλίμακα διὰ νὰ φύγῃ τὸ γρηγορώτερον ἄλλὰ καὶ πάλιν ἐπάγωσε τὸ αἶμα εἰς τὰς φλέβας του, ὅταν εἶδε χαῖνον τὸ μαῦρον στόμιον εἰς τὸν τοῖχον, εἰς ὕψος τεσσάρων μέτρων. Ἦτο ἀπολύτως ἀδύνατον νὰ φθάσῃ ἕως ἐκεῖ εἰς τὸ ὑπόγειον τίποτε δέν εὐρίσκειτο τὸ ὁποῖον νὰ τὸν βοηθήσῃ νὰ νικήσῃ ἕως εἰς τὴν κλίμακα ὁ τρίπους ἦτο κερφωμένος εἰς τὸ ἔδαφος, εἶχε δὲ μόλις ἐνὸς μέτρον ὕψος.

Ὅταν ἐβεδαιώθη περὶ τούτου, αἱ ἰδέαι συνεκρούθησαν ὡς εἰς ἀνεμοστρόβιλον μέσα εἰς τὸ κρανίον του. Τί; ἔπρεπε ν' ἀρήσῃ ν' ἀποθάνῃ εἰς τὸ ἀπαισιον ἐκεῖνο ὑπόγειον ὡς πόντικὸς εἰς τὴν ὀπήν του; Ὁ ἀνηύχον βέβαια οἱ ἰδικοί του βλέποντες ὅτι δέν ἐπανήρχετο, καὶ κανεὶς δέν θὰ ἤξευρε ποῦ εὐρίσκειτο... Τετέλεσται δέν ὑπῆρχεν ἐλπίς σωτηρίας!..

Ἐν τούτοις ὁ Γεράρδος εἶχε γενναίωτητα ἀνωτέραν τῆς ἡλικίας του· πολλοὶ μεγαλείτεροι του θὰ παρεδίδοντο εἰς τὴν ἀπελπισίαν, διότι ἡ κατάστασις ἐφαίνετο ἀδιέξοδος ἄλλ' αὐτὸς, φυσήσας ὀρμητικῶς τὸ κηρίον, ἀρ' ἐνὸς διὰ νὰ μὴ βλέπῃ τὰ οἰκτρὰ ἀνθρώπινα λείψανα, τὰ ὁποῖα ἔκειντο εἰς τὸ πλευρὸν του, ἀφ' ἑτέρου δὲ διὰ νὰ οἰκονομήσῃ τὸ φῶς, ἔλαβε τὴν κεφαλὴν του εἰς τὰς χεῖράς του καὶ ἤρχισε νὰ σκέπτεται.

[Ἐπεται συνέχεια.]
 ΔΡ. Π. ΚΟΥΡΤΙΑΝΗΣ

Η ΚΑΛΛΙΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΗΣ

ΚΛΑΙΗΝ ἡ δυστυχισμένη ἡ Λιλῆ, ἔχυνε δάκρυα θερμά, καὶ μεγάλα κηλίδες στρογγυλαὶ ἔρρῳπαινον τὴν σελίδα τοῦ τετραδίου, τὴν ὁποίαν ἠγωνίζετο νὰ γεμίσῃ μετὰ τὴν καλλιγραφίαν της. Πέντε φορές ἕως τώρα εἶχε χαράξῃ ἢ μικρὰ τὴν φράσιν αὐτὴν, ἡ ὁποία τῆς ἐπροξενούσεν ἀγανάκτησιν καὶ λύπην:

«Ὁ πλοῦτος δὲ νὰ π ο τ ε λ ε ῖ τ ἠ ν ε ὑ τ υ χ ῖ α ν.»
 — Ὅχι δά! ἔλεγε κάθε φοράν ποῦ ἐτελείονε τὴν γραμμὴν της αὐτὸ εἶνε σχολαστικὸν καὶ ἀνόητον. Ὁ πλοῦτος δέν ἀποτελεῖ τὴν εὐτυχίαν; Καὶ τί ἄλλο τὴν ἀποτελεῖ; Ἄχ! τί εὐτυχισμένη ποῦ θὰ ἦσαν κ' ἐγώ, ἂν οἱ γονεῖς μου ἦσαν πλοῦτοι!.. Πρῶτον καὶ κύριον, δέν θὰ με εἶχαν εἰς αὐτὸ τὸ σχολεῖον ἔτσι ἀπὸ ἐλεημοσύνην, καὶ δέν θὰ μ' ἐπεριφρονοῦσαν αἱ συμμαθήτριά μου.

Ὅλ' ἐπλήρονα, καὶ θὰ μ' ἐπεριποιοῦντο καὶ θὰ μ' ἐσέβοντο βλοῖ... Ἐπειτα δέν θὰ εἶχα ἀνάγκην νὰ σπουδάσω, διὰ νὰ γίνω δασκάλα... Ἐπειτα... ἄχ! πόσα ἔρχονται ἔπειτα!..

Τὸ βέβαιον εἶνε, ὅτι ἡ Λιλῆ θὰ εἶδεν εὐχαρίστως δέκα χρόνια τῆς ζωῆς της, ἂν ἐπρόκειτο νὰ χαρῆ τὰ ὑπόλοιπα πλουσία. Καὶ ἡ φράσις αὐτὴ τοῦ ὑποδείγματος τῆς καλλιγραφίας, ἡ ὁποία τῇ ὑπενθύμιζε τὴν πτωχείαν της, τὴν ἐθύμονε, τὴν ἀπῆλπιζε, τὴν ἔκαμνε δυστυχῆ. Καὶ ἔκλαιγε...

Δέν ἤξεύρω ἂν παρετήρησατε ποτὲ, ὅτι εἰς τὰς σελίδας τῆς καλλιγραφίας, ἀντιθέτως πρὸς ὅτι θὰ ἐπερίμενε κανεὶς, ἡ τελευταία γραμμὴ εἶνε πάντοτε γραμμὴ χειρότερα ἀπὸ τὴν πρώτην. Αὐτὸ ἡ Λιλῆ τὸ παρατήρησε, διότι ἦτο πολὺ παρατηρητικὸν κορίτσι, καὶ ἐκ τούτου συνεπέρανε ὅτι ὁ τρόπος αὐτὸς τῆς ἐσχίσσεως εἶνε ὀλως διόλου ἀνωφελῆς.

— Ὅλ' ἦταν καλλίτερα νῦντιγράφη κανεὶς τὸ ὑπόδειγμα μόνον μιὰ φορά, εἶπεν εἰς τὴν διδασκάλισσαν, ὅταν ἐπληθίσσε διὰ νὰ ἐπιθεωρήσῃ τὴν καλλιγραφίαν της.

— Γιατί; ἠρώτησεν αὐτὴ ἐκπληκτος.
 — Γιατί ὅσω πάει, τὸ ἴδιο πρᾶγμα τὸ γράφει κανένας χειρότερα, ἀπεκρίθη μὲ τὸ συνηθισμένον της θάρρος ἡ Λιλῆ ἔπειτα.

— Ἐπειτα;
 — Ἐπειτα καὶ τὸ ὑπόδειγμα καμμίαν φορά λέγει ἄλλα τῶν ἄλλων, καὶ...
 — Καὶ;
 — Καὶ... πῶς νὰ σας πῶ... θυμόμει, πεισιμόμει κανένας νὰ το γράφῃ πολλές φορές.
 — Μπᾶ! καὶ πεῖδ ὑπόδειγμα σὲ θυμωσεν ἔτσι;
 — Τὸ σημερινο! ἀπήνησεν ἡ Λιλῆ, μετὰ βίας κρατοῦσα τὰ δάκρυα.

Ἡ διδασκάλισσα ἔρριψεν ἐν βλέμμα εἰς τὸ ὑπόδειγμα, τὴν ἔνοιαν τοῦ ὁποίου, ἐνδιαφερομένη μόνον διὰ τὴν καλλιγραφίαν, δέν εἶχε προσέξῃ μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης. Ἦξευρε καλὰ τὴν θέσιν τῆς Λιλῆς, ἐνόησε τί συνέβαινε μέσα της, ὅταν τὴν ἐβεβαίοναν ὅτι ὁ πλοῦτος δέν ἀποτελεῖ τὴν εὐτυχίαν, καὶ συνεκινήθη. Τῆς εἶπε πολλά γλυκὰ καὶ παρηγορητικὰ λόγια, καὶ προσεπάθησε νὰ τὴν πείσῃ ὅτι τὸ γνωμικὸν ἦτο ὀρθόν, ὅτι ἄλλα πρᾶγματα κάμνουν τὸν ἄνθρωπον εὐτυχῆ, ὅτι ἅμα λείπουν αὐτὰ, ὁ πλοῦτος εἶνε βάρος περιττόν, κτλ. κτλ.

Ἡ Λιλῆ ἐσιώπησεν, ἀλλὰ κατὰ βάθος δέν ἐπέσθη. Τὴν ἄλλην ἡμέραν, ἡ διδασκάλισσα τὴν ἐκράξεν εἰς τὸ δωμάτιόν της.

— Λιλῆ, τῆς εἶπε, γιὰ διάβασε αὐτὸ ἐδῶ σὲ παρακαλῶ! Εἶνε ἐπίτηδες γραμμένο γιὰ σένα...
 Καὶ τῇ ἔδωσε φυλλάδιον περιοδικοῦ,

εἰς τὸ ὁποῖον ἡ Λιλῆ ἀνέγνωσε τὰ ἑξῆς:
 « Φαίνεται ὅτι ὁ ζάπλουτος Ἀμερικανὸς Σύνδεν Κούρατ, ὁ διευθυντὴς τῆς Ἐταιρείας τῶν Τροχιδοδρόμων τοῦ Σικάγου, δέν εἶνε ὁ εὐτυχέστερος ἄνθρωπος τοῦ νέου κόσμου. Ὁρατοῦς, ὑγίης, ρωμαλέος, ὑψηλός, γίγας μὲ ἑκατομμύρια, καὶ ὅμως! Ἐσχάτως ἐβεβαίωσεν ἕνα ῥεπορτερ ἀμερικανικῆς ἐφημερίδος, ὅτι εἶνε δυστυχῆς καὶ ἀξιοθρήνητος καὶ τοῦ ἔλεγε:

« — Φαντάσου, ὅτι εἶτε πολυθρόνα ἀγοράσω εἶτε ἄλλο, ὅτι τὸν σπᾶσω τὰ πλευρὰ μὲ τὴν πρώτην δοκιμὴν. Κτυπῶ τὸ μετωπὸν μου εἰς κάθε πόρτα, κουτουλῶ κάθε πολυέλιτο, κάθε κρεμαστὸ πρᾶγμα, δέν εἰμπορῶ νὰ ἐμῶ σὲ ἀμάξῃ, καὶ ἀδύνατο νὰ χωρέσουν τὰ πόδια μου ἀπὸ κάτω ἀπὸ τραπέζι. Τί τὰ θέλετε! Εἶμαι γίγας, κολοσσός, ὅλοι μὲ θαυμάζουν, μὲ μακαρίζουν... καὶ ὅμως; ἐγὼ ξεύρω τί τραδῶ. Ἐβαρέθηκα τὴν ζωὴν μου καὶ μιὰ μέρα ἐδοκίμασα νὰ κρεμασθῶ τίποτε! τὰ πόδια μου ἀγγίζαν ἔτι πᾶτωμα ἢ ἠέλησα νὰ πνιγῶ τίποτε! τὸ κεφάλι μου ἐβγαίνειν ἔξω ἀπὸ τὸ νερό. Ἄ! τί δυστυχῆς ποῦ εἶμαι!

« — Καὶ ὁ πλοῦτός σας; ἡ κολοσσία περιουσί σας;

« — Μοῦ εἶνε ὀλως διόλου ἀνωφελῆς! Προσέφερα δέκα ἑκατομμύρια δολλάρια εἰς ὁποῖον ἰατρὸν θὰ κατάρθωνεν νὰ με βραχύνῃ ὀλίγον, χωρὶς νὰ με ἀποκεφαλίσῃ ἢ νὰ με κολοθώσῃ. Πικροστάθη ἕνας, ὁ ὁποῖος ἤθελε νὰ μου ἀφαιρέσῃ τρεῖς σπονδύλους καὶ δέν ἤξεύρω πόσα ἑκατοστά τοῦ μέτρου ἀπὸ τὰ κόκκαλα τοῦ μηροῦ καὶ τῆς κνήμης. Ἰσχυρίζετο ὅτι ἡ ἐγγείρησις θὰ ἐπετύγγανε λαμπρὰ, καὶ ἦμουν ἐτοιμὸς νὰ τὴν ὑποστῶ, ὅταν ἔξαφνα οἱ συνάδελφοί του τὸν ἔπιασαν καὶ τὸν ἐκλείσαν... εἰς τὸ Φρενοκομεῖον. Ἦτο τρελός! »

Ἡ Λιλῆ ἐγέλασε μετὰ τὴν καρδίαν της. Τὰ πάθηματά τοῦ Ἀμερικανοῦ ζαπλοῦτου τῆς ἐφαίνοντο ἀστεῖα, ἀλλὰ συγχρόνως τὴν ἐπαρηγοροῦσαν διὰ τὴν πτωχείαν της.

— Λοιπὸν, καμμίαν φορά λέγουν ἄληθεια τὰ ὑποδείγματα τῆς καλλιγραφίας! ἐψιθύρισε, προλαμβάνουσα τὴν διδασκάλισσαν.

Καὶ ἀπὸ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἔγραφε καλλίτερα καὶ ἔκλαιγε σπανιώτερα.

ΔΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

ΣΤΙΧΟΙ ΕΚ ΤΗΣ ΠΕΙΡΑΣ

Θύρα σφαλιστὴ
 Κτύπησε νάνοιξή
 Μὰ καρδιά κλειστὴ,
 — Ποῦ δέν ἀγαπᾷ, —
 Κι' ἂν κανεὶς κτυπᾷ,
 Κάτω θὰ τὴν ρίξῃ.
 I. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΖΩΗΡΑ ΦΛΟΞ

Βραβευθείσα

εἰς τὸν Ἑκτακτὸν Διαγωνισμὸν πρὸς
ἀντίθεσιν Διηγήματος.
(Ἰδε φυλλ. 20^{ον}, σελίς 174.)

Η ΞΑΝΘΗ ΜΟΥΣΜΕ

[Ἰαπωνικὸν Διήγημα]

Α.

Μίαν ὥραιαν αὐγὴν τοῦ χειμῶνος, τὸ τζίν-ριχά-σάν (χειροκίνητος ἀμαξά) τοῦ Ἀμαχῆ, ἐστάθμευεν ἐνώπιον οἰκίσκου Ἰαπωνικοῦ τῆς Ἰοκοχάμας.

Ἡ θύρα, ἀνοιχθεῖσα μετ' ὀλίγον, ἀφῆκε δίοδον εἰς γυναῖκα ὑψηλὴν καὶ ἐνδεδυμένην κατὰ τὸν εὐρωπαϊκὸν τρόπον, τὸ πρόσωπον τῆς ὁποίας ἔφερε τὰ ἴχνη λύπης βαθείας. Ἀνῆλθεν εἰς τὸ τζίν-ριχά-σάν, καὶ ἐν ᾧ ὁ ἀμαξηλάτης, ὁ ὁποῖος ἦτο συγχρόνως καὶ ὑποζύγιον, ἐξευγνέτο εἰς τὸ δίτροχον ἀμάξιον, ἔτοιμος νὰ το σύρῃ, ἐκείνη ἐστράφη πρὸς αὐτὸν καὶ τῷ εἰπεν Ἰαπωνιστί :

— Ξεύρεις ποῦ θὰ πᾶμε, Ἀμαχῆ.

Ὁ Ἀμαχῆς ἐξεκίνησε με βῆμα γοργόν.

Εἰς μίαν λέξιν τῆς Ἐλισάβετ Μάκ-Μπόννορ (οὕτως ὀνομάζετο ἡ ξένη ἐπιβάτης,) ὁ Ἀμαχῆς ἐσταμάτησεν ἐνώπιον μαγαζίου, ὅπου ἐπωλοῦντο κομφοτεχνήτα, καὶ ἠρώτησε :

— Θέλετε νὰ καταβῆτε, ὀκαμί-σάν; (κυρία.)

Χωρὶς νὰπαντήσῃ, ἐπέβησεν ἐλαφρὰ καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ κατάστημα.

— Πάει καλὰ, εἶπεν ὁ Ἀμαχῆς, στηρίζων τὴν ράχιν ἐπὶ τοῦ ἀμαξίου· ἐγὼ ἔχω καιρὸ νὰ ξεκουρασθῶ λιγάκι· ἡ καλὴ κερά θάγοράσῃ βέβαια καὶ ἄλλη βεντάλια.

Καὶ πραγματικῶς, ριπίδιον ἐζήτησεν ἀπὸ τὸν ἔμπορον ἢ Ἐλισάβετ. Ἄλλ' ἐν ᾧ οὗτος προσεπάθει νὰ τὴν κάμῃ

νὰ θαυμάσῃ τὸν πλοῦτον, τὴν κομψότητα καὶ τὴν χάριν τῶν ζωγραφιστῶν ριπίδιων του, ἡ μελαγχολικὴ πελαγίτις ἀνοιγόκλειεν ἀφηρημένη ὅσα τῇ ἐπαρουσίαζε, χωρὶς νὰ κυττάζῃ κανέν.

Κατόπι, προκαλέσασα μετ' ὀλίγον τὴν συνομιλίαν, ἐζήτησε πληροφορίας περὶ τῆς πυρκαϊῆς, ἡ ὁποία, πρὸ τεσσάρων ἐτῶν, εἶχε καταστρέψῃ ὀλόκληρον συνοικίαν τῆς Ἰεδδῶς.

Ἄλλὰ ποῖος ἐνεθυμείτο πλέον τὰ τῆς καταστροφῆς ἐκείνης; Εἶχον συμβῆ ἀπὸ τότε τόσα ἄλλα παρομοίως φύσεως δυστυχήματα!

Τότε ἡ Ἐλισάβετ εἶπεν ὅτι ἄλλοτε, πρὶν ἀσπρίσουν τὰ μαλλιά της, ἦσαν ξανθὰ, ὀλόξανθα... ὅτι εἰς τὴν πατρίδα της ὅλα τὰ παιδιὰ ἔχουν γαλανὰ μάτια καὶ χρυσὰ μαλλιά... ὅτι ποτὲ δὲν εἶδε καμμίαν μουσμέ (μικρὰν ἰαπωνέζαν) μετέτεια χρώματα, καὶ ὅτι ἦτο πρόθυμη νὰ ἀνταμείψῃ γενναίως ἐκείνον ποῦ θὰ τῆς εἴδεινε μίαν μικρὰν ξανθομαλοῦσαν.

Καὶ ὅλα αὐτὰ τὰ εἶλεγε μετ' ὀλίγον τὸσφ παρακλητικόν, μετ' ὀλίγον περὶ λυπον, ὥστε σοῦ ἐσπάραζε τὴν καρδίαν. Τὰ ἐπανελάμβανε στερεότυπα εἰς ὅποιον κατάστημα εἰσῆρχετο, καὶ πάντοτε ἐπροκάλει μεϊδίαιμα οἴκτου ἐπὶ τοῦ προσώπου τῶν ἐμπόρων. Τότε, κατὰνίγνυσεν στεναγμὸν ἢ ἀτυχῆς γυνὴ ἠγόραζε κάτι, — ἀδιάφορον τί, — καὶ ἀπήρχετο, ἐν ᾧ οἱ Ἰαπωνεῖς εἶλεγον μετὰ αὐτῶν :

— Δυστυχισμένη ὀκαμί-σάν! πρέπει νὰ εἶδε τὸν ἴσκιό της ἀλεπούς!

Εἰς τὴν γλώσσῃ των αὐτὸ ἐσήμινε : «πρέπει νὰ εἶνε τρελὴ!»

Ἀντὶ νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸν περίπατον ἀνὰ τὴν πόλιν, ἡ Ἐλισάβετ διέτριξε τὸν Ἀμαχῆν νὰ τὴν ὀδηγήσῃ εἰς τὴν παγό-δαν. Εἰσῆλθεν ὀλομόναχα, ἀπ' οὗ, κατὰ τὴν συνήθειαν, ἐξέβαλε τὰ ὑποδήματά της καὶ τα ἄρῃσεν εἰς τὴν θύραν.

Ἡ ἡμέρα ἐκείνη ἦτο ἀνεμφιβόλως ἀφιερωμένη εἰς κάποιαν θρησκευτικὴν ἐορτήν, διότι πολλαὶ γυναῖκες εἶχον ἔλθῃ νὰ καταθέσουν πρὸ τῶν ποδῶν τῶν εἰδώλων τὰς εὐχὰς των ἐγγράφους, καὶ αἱ περισσότεραι εἶχον φέρῃ μαζὶ καὶ τὰ παιδιὰ των.

Τὰ μικρὰ αὐτὰ ἡ δυστυχῆς Ἐλισάβετ παρετήρει ἐναγωνίως.

Θά τὴν ἐνόμιζες μητέρα, τῆς ὁποίας τὸν νοῦν εἶχε σαλεύσῃ ὁ θάνατος τῶν ἰδικῶν της.

Ἐν τῷ μεταξύ αἱ Ἰαπωνίδες ἀπῆλθον καὶ ἡ ξένη ἐμείνε μόνη εἰς τὸν ναόν.

Τότε, κυριευθεῖσα ἀπὸ τὴν θλίψιν ἡ ὁποία τὴν κατεπίεζεν, ἐσκέπασε τὸ πρόσωπον μετὰ τὰς χεῖρας καὶ παρεδόθη εἰς θρήνον. Ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐλησμο-νῆσε τὸν τόπον ὅπου εὐρίσκατο, καὶ εἰς τὴν παγόδαν ἐκείνην, ὅπου πιθανῶς οὐ-

δεῖς χριστιανὸς εἶχε ποτὲ γονατίσῃ, ἡ Ἐλισάβετ ἐπέσεν εἰς τὰ γόνατα καὶ προσηυχῆθη μετὰ ζέσιν :

— Θεέ μου! ἔλεγε· Θεέ μου! εὐσπλαγγίσου με!

Μετ' ὀλίγον, φωνὴ σοβαρὰ ἐπληξε τὴν ἀκοήν της. Ἦγειρε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ εἶδε πλησίον της γηραῖον βόνζον (ιερέα). ὁ ὁποῖος, μετὰ καλοσύνην καὶ μετὰ οἶκτον, ἐπανέλαβε :

— Τί ἔχετε;

Εἰς τὴν ἐρώτησιν ταύτην, ἡ ψυχὴ της ἀνεστατώθη τῇ ἐφάνη ὅτι ἡ θεῖα Πρόνοια τῇ ἐστελλεν ἕνα φίλον, καὶ, πλήρης ἐμπιστοσύνης, τῷ διηγήθη τὴν σύντομον καὶ τραγικὴν ἱστορίαν της :

Β.

Εἶχεν ἀκολουθήσῃ εἰς τὴν Ἰεδδῶ, ὡς παιδαγωγὸς νεογεννήτου κορασίου, μίαν εὐγενῆ οἰκογένειαν, τῆς ὁποίας ἡ ἀγαθότης καθίστα τὸ ἔργον της εὐχερές...

Εἰς ἡλικίαν τριῶν ἐτῶν, ἡ μὲν Τζέννου Μπέρνεττ ἦτο θαυμασιῶς ὠραία...

Ἡ Ἐλισάβετ ἔκλαιε, διηγούμενη ταῦτα, καὶ διεκόπτετο.

— Ἄσπρος, τῇ εἶπεν ὁ βόνζος· καμμία ἀνθρωπίνη δυστυχία δὲν εἶνε τόσο βαθεῖα, ὥστε νὰ μὴ ἦμπορῇ ὁ Βούδδας νὰ ἴδῃ τὸ βάθος της.

Ἐκείνη ἐξηκολούθησεν :

— Ἐπερνούσαμεν ὅλην τὴν ἡμέραν εἰς ἕνα μεγάλον κῆπον, περιφραγμένον μετὰ ὑψηλὰ κάγκελα... Μία μικρὰ θύρα ὑπῆρχε πρὸς τὸ μέρος τῆς θαλάσσης· ἀπὸ ἐκεῖ ἤρχετο, σχεδὸν καθημέραν, ἕνας πατριώτης μου καὶ μου ὠμιλοῦσε δια τὴν πατρίδα μου.

«Ἐν βράδῳ ἐκαθήμεθα κάτω ἀπὸ μίαν γιάσεμιά, καὶ ἡ μὲν Τζέννου ἔπαιζεν ἐμπρὸς μας. Ἐξάφνα μᾶς ἐπάγωσαν κατὰ ἄγριες φωνῆς : «Φωτιά!.. Φωτιά!..»

«Τὸ σπίτι ἐκαίετο.

«Τρέχω σὺν τρελῇ εἰς τὸ σπίτι.

«Ἀπὸ τὸ ἐπάνω πάτωμα, ἡ λαῖδη Μπέρνεττ καὶ μὲν ὑπηρετρία ἔκραζαν βοήθεια. Ἡ φωτιά ἀνέβαινε ἢ φλόγες ἀρχισαν νὰ φθάνουν εἰς τὸν ἐξώστην.

«Δὲν ἦταν εὐκολὴ ἡ σωτηρία των· ἐν τούτοις κατωρθώθη καὶ μόλις τὰς ἐκατέβασαν καὶ τὰς δύο, ἡ στέγη κατέρρευσε μετὰ κρότον φοβερόν.

«Τότε μόνον ἐσυλλογίσθημεν τὸ παιδί· εἶχε γίνῃ ἄφαντον.

«Ὅλη τὴ νύκτα τὸ ἐζητοῦσα· ὅλη τὴ νύκτα τὸ ἐφώναζα!..

«Ὅταν ἐξημέρωσεν, ἐκεῖ κοντὰ ἔστ' ἐρείπιζ, εὐρέθη τὸ στεφάνι ποῦ ἔπαιζε.

«Ἐνόμισαν ὅτι ἔτρεξε εἰς τὰς φωνὰς τῆς μητέρας της καὶ ὅτι ἐτάφη κάτω ἀπὸ τὰ εἰσπρία τῆς στέγης.

«Ὅλοι αὐτὸ ἐπίστευσαν... Ὅλοι, ξέχωρα ἀπὸ ἐμέ...

«Δὲν ἠμποροῦσαν πλέον νὰ ζήσουν εἰς τὸν θλιβερόν τόπον, ποῦ τοὺς εἶχε πάρῃ

τὸ παιδί των, καὶ ὁ λόρδος Μπέρνεττ μετὰ τὴν γυναῖκά του ἐγύρισαν εἰς τὴν Ἀγγλίαν.

«Ἀπὸ τὴν ἡμέραν ἐκείνην μὴ σκέψις, μὴ ὑπόψια, μὴ τύψις, μοῦ κατατρώγει τὰ σπλάγχνα :

«Τὸ παιδί δὲν ἀπέθανε· μοῦ το ἔκλεψαν.

— Ἄ! εἶπεν ὁ βόνζος· γιατί νὰ βάζετε μετὰ τὸ νοῦ σας τὸ κακόν;

— Ἀκούσατε, ἐξηκολούθησεν ἡ παιδαγωγός, μετὰ ζωηρότητα.

«Τὸ πρῶτ' ἡ ἀπαίσιος ἐκείνης ἡμέρας, ἕνας ἰάπων μεγαστὸν ἐπέρασεν ἀπέξω ἀπὸ τὸν κῆπον. Ἦτο ἔφιππος καὶ πολλοὶ ἄλλοι ἵππεις τὸν συνώδευαν.

«Ἐπῆρα τὴν μὲν Τζέννου εἰς τὴν ἀγκαλιάν μου, διὰ νὰ τοῦ τὴν δεῖξω.

«Ἐσταμάτησεν ἐμπρὸς μας καὶ ἐκύταξε διὰ πολλὴν ὥραν τὴν μικρὰν, ποῦ τὸν ἐβλεπεν ἐκπληκτικῶς μετὰ τὰ γαλανὰ ματάκια της καὶ τὸν ἔχαίρετοῦσε, κινῶσα τὸ ὠραῖο ξανθόμαλλο κεφάλαιόν της.

«— Ἀγοράζω αὐτὴ τὴ μουσμέ δέκα χιλιάδες φλωριά, μοῦ εἶπεν.

«Ἐνόμισα ὅτι ἀστειεύεται· ἀλλὰ συγχρόνως ἤκουσα πολὺ καλὰ, ὅτι ἕνας ἀπὸ τοὺς συντρόφους του τῷ εἴδωσεν πληροφορίας περὶ τοῦ ὀνόματος καὶ τῆς κοινωνικῆς θέσεως τοῦ κυρίου μου.

«Καὶ εἶδα τότε μίαν ἀστραπὴν εἰς τὸ βλέμμα τοῦ ἀγρίου αὐτοῦ ἀνθρώπου.

«Αὐτὰ τὰ ἐνθυμήθηκα ἀργότερα.

«Ναί, αὐτὸς μοῦ τὴν ἔκλεψε, σὰς λέγω, αὐτὸς μοῦ τὴν ἔκλεψε!

«Ὁ κακοῦργος ἐμβῆκε ἀπὸ τὴν μικρὰν θύραν τοῦ κῆπου, ποῦ εἶχε μείνη ἀνοικτὴ, ἐπωφελήθη τῆς ταραχῆς ποῦ ἐπροξένησεν ἡ πυρκαϊὴ, καὶ ἄρπαξε τὸ κορίτσι.

«Ὁ, δυστυχισμένη, δυστυχισμένη ποῦ εἶμαι! Δὲν ἐστάθηκα ἱκανὴ νὰ φυλάξω τὸν θησαυρόν ποῦ μοῦ εἶχαν ἐμπιστευθῆ!»

Ἀκέναντι τοιαύτης ἀπογνώσεως, οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ βόνζου, ἂν καὶ συνειθισμένοι νὰντιμετωπίζον τὰς ἀνθρωπίνους δυστυχίας, ἐγένισαν δάκρυα.

Ἡ Ἐλισάβετ ἐξηκολούθησεν :

— Ἡ ἰδέα αὐτὴ μ' ἔκαμνεν ὡς τρελὴν δὲν ἤξευρα τί νὰ κάμω, καὶ ἴσως θάπέθνησκα, ἂν, ἐκείνην τὴν ἐποχὴν, δὲν ἐκληρονομοῦσα ἕνα πλοῦσιον συγγενῆ μου. Τότε, ἀπ' οὗ εἶχα τὰ μέσα, ἀπεφάσισα νὰ μείνω εἰς τὴν Ἰαπωνίαν, καὶ νὰ περιέλθω ὅλας της τὰς πόλεις, ἕως ὅτου ἀνακαλύψω τὰ ἴχνη τῆς μικρᾶς Τζέννου. Ἀχ, ἄχ! ποῦ νὰ εἶνε; ποῦ νὰ τὴν ἔχουν κρυμμένην;

— Δὲν ἤξεύρω τίποτε, ἀπεκρίθη ὁ βόνζος· ἀλλὰ τὸ Μέγα Πνεῦμα, ὁ Κύριος τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς τὰ γνωρίζει ὅλα, καὶ αὐτὸς εἰμπορεῖ νὰ σοῦ τὴν ἀποδόσῃ.

«Ἐπειτα εἶνε πειὰ καὶ καιρὸς του.

ΚΑΙ ΤΟΤΕ Τὸ τέλος]

ΚΙΜΩΝ ΑΔΑΚΙΑΝΗΣ

Ο ΦΑΣΟΥΛΑΚΗΣ ΕΙΣ ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟΝ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Ε'.

Ο ΦΑΣΟΥΛΑΚΗΣ ΚΛΕΠΤΗΣ

Τελospάντων, πρέπει νὰ το ὁμολόγησῃ, ὁ κύριος Φασουλῆς· καὶ ἡ κυρία Φασουλίνα ἐπαραχάιδευσαν τὸν Φασουλάκην, δὲν τὸν ἐμάλοναν ὅσον τοῦ ἀξίζει, δὲν τὸν ἐτιμωροῦσαν ποτέ, καὶ ὁ μικρὸς ἀπέκτησεν ἕνα πλῆθος κακὰ ἐλαττώματα.

Εἰς τὸ τέλος ἔγινε λαίμαργος καὶ κλέπτης! Τοῦ ἀρέσουν τὰ μῆλα ποῦ τρελλαίνεται· καὶ ἐπειδὴ δὲν ἔχουν πειὰ ἢ μηλιὰς τοῦ κῆπου των, — καὶ ποῦ νὰ ἔχουν, ὕστερ' ἀπὸ τόσο παιδοδόλι! — πηγαίνει καὶ κόβει κρυφὰ ἀπὸ τὴ μηλιά τοῦ γείτονα.

Νά, τὸν βλέπετε πῶς εἶνε ἀνεβασμένος ἐπάνω ἔστο ξένο δένδρον; Κόβει μῆλα, ὠριμα καὶ ἄγουρα, καὶ γεμίζει τὸ στόμα του καὶ τὰς τσέπες του.

Οἱ ἄλλοι Φασουλάκιδες τὸν βλέπουν, καὶ σκορπίζονται, φεύγουν μετὰ ἀγανάκτησι. Ἄ, αὐτοὶ δὲν καταδέχονται νὰ πειράξουν τὸ ξένο πρᾶγμα, αὐτοὶ δὲν εἶνε κλέπται.

Ὁ μικρὸς Φασουλάκης ὅμως εἶνε κλέπτης, — κλέπτης σὺν τὴν κατακάδα, ποῦ ἄρπαξε τὸ ρολόγι τοῦ κυρίου Φασουλῆ, καὶ φεύγει νὰ το κρύψῃ. Καὶ ἂν τὸν ἴδῃ ὁ Ἀστυφύλακας ποῦ τριγυρίζει, καὶ τὸν πάρῃ ἔστη φυλακῆ; Πῶ, πῶ, τρομάρα του! Μὰ νὰ σας πῶ, θὰ τοῦ ἀξίζει αὐτὴ ἡ τιμωρία, καὶ λυπούμαι πολὺ ποῦ δὲν τὸν εἶδε, γιατί ἦταν σκοτεινά.

Οἱ ἄλλοι Φασουλάκιδες ὅμως, ποῦ τὸν εἶδαν καλὰ, ἔτρεξαν καὶ το εἶπαν εἰς τοὺς γονεῖς των.

— Ἀλλοίμονο! θὰ μου στομαχιάσῃ πάλι! λέγει ὁ μπαμπᾶς.

— Καὶ αὐτὸ εἶνε μονάχα; ἀπαντᾷ ἡ μαμμά. Δὲν λὲς ποῦ γίνεται κλέπτης καὶ θὰ τὸν πιάσουν καμμιὰ μέρα νὰ τὸν λυώσουν ἔστο ξύλο;

— Τί νὰ τὸν κάνωμε; ἐρωτᾷ ἀπελπισμένος ὁ μπαμπᾶς.

— Νά τὸν στείλωμε ἔστο σχολεῖο, ἀπαντᾷ ἡ μαμμά. Ἐκεῖ μπορεῖ νὰ διορθωθῇ. Ἐπειτα εἶνε πειὰ καὶ καιρὸς του.

Καὶ ἔτσι ἀπεφάσισαν νὰ στείλουν τὸν Φασουλάκην εἰς τὸ Σχολεῖον.

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΤΑΞΕΙΔΙΟΝ ΑΝΑ ΤΟΥΣ ΚΟΣΜΟΥΣ

Η ΘΕΙΑ ΜΟΥ ΟΥΡΑΝΙΑ (Συνέχεια) Ύδα σελ. 220.)

— Λοιπόν, παρετήρησαν επί τέλους ότι ο Ουρανός κάποτε έκαιμα και άλλας παρεκκλίσεις, άλλ' αυτές προς τὸ ἔξω μέρος τῆς τροχιάς του, δηλαδή ἀπομακρυνόμενος ἀπὸ τὸν "Ἡλιον" αὐταὶ ἤσαν ἀδικαιολόγητοι, ἐπειδὴ δὲν ἐγνώριζον κανένα γείτωνα του, κείμενον πέραν ἀπὸ αὐτόν. Οἱ ἀστρονόμοι ὁμῶς τόσον ἐσυνείθισαν μὲ τοὺς ἀναλλοιώτους νόμους τῆς φύσεως, ὥστε δὲν ταράττονται μὲ τοιαῦτα πράγματα. Ἐσκέφθησαν ὅτι ἀφ' οὗ ὁ Οὐρανός κάποτε ἀπομακρύνεται ἀπὸ τὸν δρόμον του πρὸς τὰ πέραν, θὰ εὐρίσκειται κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν πέραν αὐτοῦ πρὸς ἐκεῖνο τὸ μέρος, ἄλλο ἀστρον ἄγνωστον, ἄλλος πλανήτης, ὁ ὁποῖος ὅπως και ὁ Οὐρανός, θὰ κινηται περὶ τὸν "Ἡλιον" καὶ ὁ ὁποῖος ἐνίοτε θὰ ἔσφου τὸν Οὐρανὸν πρὸς ἑαυτόν. Τοῦτο ὁμῶς ἦτο εὐκόλον νὰ τὸ σκεφθῆ τις, ἀλλὰ δύσκολον νὰ τὸ βεβαιώσῃ.

Τὰ πράγματα εὐρίσκοντο εἰς αὐτὴν τὴν κατάστασιν, ὅποτε ὁ Λεβερριέρος ἀνέλαβε νὰ ἀνιχνεύσῃ τὸν δόλιον αὐτὸν πλανήτην, ὁ ὁποῖος, χωρὶς νὰ φαίνεται, ἐπροξένηε τὰς πικρὰς εἰς τοῦ Οὐρανοῦ. Διὰ νὰ τὸν ζητήσῃ, δὲν εἶχεν ἀνάγκην τηλεσκοπίου. Ἐλαβεν ἀριθμούς καὶ μὲ τὴν γραβίδα εἰς τὰς χεῖρας τὸν ἀνεζήτησε πέραν τοῦ Οὐρανοῦ. Τί λογαριασμοὺς ἔκαμα σὲ ἀφίνω μόνος σου νὰ σκεφθῆς! Ἐπὶ τέλους μίαν ἡμέραν, τὴν 31ην Ἀυγούστου 1846, ἀνεκοίνωσιν εἰς τὴν Ἀκαδημίαν τῶν Ἐπιστημῶν τῶν Παρισίων, ὅτι εὗρε τὸν πλανήτην του, καὶ ὅτι τὸν πλανήτην αὐτὸν ἠδύνατο νὰ τὸν παρατηρήσῃ ἀν' ἔσπερον τὸ τηλεσκοπίον πρὸς μέρος τι τοῦ οὐρανοῦ, τὸ ὁποῖον ὑπέδειξε. Καὶ πράγματι οὕτω συνέβη τὴν 23ην Σεπτεμβρίου παρετήρηθη ὁ πλανήτης τοῦ Λεβερριέρου.

— Αὐτὴν ὁμῶς τὴν φορὰν δὲν ἦτο δυνατόν νὰ μὴ δοθῇ τὸ ὄνομα τοῦ Λεβερριέρου εἰς τὸν πλανήτην του. Δὲν ἔχει οὕτως; Αὐτὸς ὁ πλανήτης τῶρα δὲν ὀνομάζεται Λεβερριέρος;

— Δὲν γνωρίζεις τί ἀδικίας ἡμποροῦν νὰ κάμουν οἱ ἄνθρωποι. Καὶ οἱ Γάλλοι ἐσκέφθησαν τὸ ἴδιον πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον ἐσκέφθησαν καὶ οἱ Ἄγγλοι μὲ τὸν Ἐρσχελλόντων ἔδωκαν τὸ ὄνομα τοῦ Λεβερριέρου εἰς τὸν πλανήτην του, καὶ δι' αὐτὸ ἦσαν πολλὸ ὑπερήφανοι. Ἀλλ' ἀπὸ ἄλλα τὰ μέρη ἠκούσθησαν διαμαρτυρεῖται καὶ ἠναγκάσθησαν νὰ ἐπανελάθουν εἰς τὴν αἰδίον μυθολογίαν. Καὶ μάντευσαν, ἂν δύνασαι, τί ὄνομα ἔδωκαν εἰς τὸν πλανήτην τοῦ Λεβερριέρου! Τὸ ὄνομα τοῦ Ποσειδῶνος, τοῦ Θεοῦ τῆς θαλάσσης, τῆς Μεσογείου μόνον, ἂν θέλῃς, θαλάσσης,

τῆς μόνης γνωστῆς κατὰ τοὺς ἀρχαίους ἐκείνους χρόνους.

— Νὰ δώσωσιν εἰς τὸν πλανήτην τὸ ὄνομα τοῦ Ποσειδῶνος ἀντὶ νὰ δώσουν τὸ ὄνομα τοῦ Λεβερριέρου. Ὡ, αὐτὸ εἶνε πολὺ.

— Καὶ ὁμῶς ἔγινε καὶ οὕτω θὰ μὲν πλέον. Ἄλλως δέ, εἴτε μὲ Ἑλληνικὸν εἴτε μὲ Γαλλικὸν ὄνομα, ὁ πλανήτης τοῦ Λεβερριέρου, καὶ ἂν δὲν φέρῃ τὸ ὄνομα του, εἶνε ἄξιος πολλοῦ ἐνδιαφέροντος. Εἶνε 55 φορὰς ὀγκωδέστερος ἀπὸ τὴν Γῆν, καὶ ἡ ἀνακάλυψις του θὰ παρηγόρησιν βέβαια τὸν δυστυχεῖ Κρόνον δι' ὅσα ἐπᾶθεν ἀπὸ τὸν Οὐρανόν, ὁ ὁποῖος τὸν ἀπεδίωξεν ἀπὸ τὸ νὰ φρουρῇ τὰ ὄρια τοῦ ἡλιακοῦ συστήματος.

Ὁ Ποσειδῶν εὐρίσκεται εἰς τὸν οὐρανὸν 4478 ἑκατομμύρια χιλιόμετρα μακρὰν ἀπὸ τὸν "Ἡλιον, 1620 ἑκατομμύρια μακρὰν ἀπὸ τὸν πλησιέστερόν του πλανήτην. Καὶ τὸ ἔτος τοῦ Ποσειδῶνος εἶνε μακρότερον, καὶ ἕνεκα τοῦ μεγάλου δρόμου, τὸν ὁποῖον ἔχει νὰ κάμῃ διὰ μίαν περιστοφὴν του περὶ τὸν "Ἡλιον, καὶ ἕνεκα τῆς ἐλαττώσεως τῆς ταχύτητός του, ἡ ὁποία, ὅπως ἄλλοτε σοῦ ἐξήγησα, τόσον περισσότερον ἐλαττοῦται ὅσον ἡ ἀπόστασις αὐξάνει τὸ ἔτος εἰς τὸν Ποσειδῶνα ἰσοῦται μὲ 165 ἰδικὰ μῆς ἔτη. Το δεκατριετὲς παιδίον, περὶ τοῦ ὁποῖου σοῦ ἔλεγον ὅταν ὠμιλοῦσαμεν διὰ τὸν Οὐρανόν, ἂν ἤρχοτο ἀπὸ τὸν Ποσειδῶνα, θὰ εὐρίσκαμεν ὅτι ἐγεννήθη κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ Πύρρου.

— Ὡ, Νίτσα μου, πῶς αὐτὰ τὰ πράγματα ταράσσουν τὸν νῦν τοῦ ἄνθρώπου. Ἀλλὰ πές μου, δὲν ὑπάρχουν καὶ ἄλλοι πλανῆται κρυμμένοι πέραν τοῦ Ποσειδῶνος;

— Δι' αὐτὸ ἀκριβῶς θὰ σοῦ ἔλεγον τώρα, Κωστᾶκη μου, ναι, θὰ ὑπάρχουν καὶ ἄλλοι. Φαίνεται ὅτι καὶ ὁ Ποσειδῶν κάμνει κατὰ παρεκκλίσεις ἀνεζητήτους. Ἀλλὰ κατ' ὅσον γνωρίζω, δὲν εἶνε ἀκούη καιρὸς ν' ἀρχίσουν τὴν ἀναζήτησίν των, καθ' ὅσον θὰ εὐρίσκωνται εἰς τόσον μεγάλας ἀποστάσεις, ὥστε ἡ ἀναζήτησίς των θὰ εἶνε δύσκολος. Βλέπεις ὅτι πρέπει ν' ἀρίσσωμεν κάτι τι καὶ διὰ τοὺς μέλλοντας ἀστρονόμους μας.

— Λοιπὸν δὲν γνωρίζομεν ἄλλους πλανήτους πέραν τοῦ Ποσειδῶνος; ἄλλὰ μοῦ εἶπες μόνον δύο νέους πλανήτας, ἐνῶ ἄλλοτε μοῦ ἔλεγες ὅτι ὑπάρχουν ἑκατοντάδες.

— Αὐτοὺς τοὺς ἐφύλαξα διὰ τὸ τέλος. Θὰ σοῦ εἶπω πλέον δι' αὐτοὺς αὔριον. (Ἐπειτα συνέχεια.) Α. Σ. ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΔΗΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Εἶς τινα συναναστρόφῃ ἐρωτοῦν τὸν Πικ Νικ: — Πῶς πέρνετε τὸν καιρὸν σας; Καὶ ὁ Πικ Νικ, ἀρραγμένος: — Σὲ φλυτζάνι.

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ἑλληνικῆς Φουστανέλλας

Ὁ Τάσος εἶνε κατενθουσιασμένος μὲ τὴν «Θεῖαν Οὐρανίαν»

— Ἐν μόνον πρᾶγμα δὲν μπόρεσα νὰ καταλάβω, λέγει.

— Τί;

— Νὰ πῶς οἱ ἀστρονόμοι κατώρθωσαν νὰ μάθουν ἀπὸ τόσων μακρὰν τὰ ὀνόματα τῶν ἀστρον.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀσπαρδάλλου [Ε]

ΑΔΑΠΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΜΟΛΙΣ πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ἔμαθα τὰ τοῦ Ἐράνου ὑπὲρ τοῦ «Ἑλληνοπαίδος» — μὲ γράφει ἡ Μάγισσα Κίρκη — καὶ μετὰ χαρῆς, μετὰ συγκινήσεως, μετ' ἐνθουσιασμοῦ, σπεύδω νὰ σοῦ στείλω τὴν εἰσφορὰν μου. Ὁ ὕψιλος οὗτος καὶ ἱερὸς σκοπὸς πιστεύω νὰ ἐκτελεσθῇ, ἔάν πᾶς καὶ πᾶσα Ἑλληνοπαῖς ἐμπνεύσεται ἀπὸ τὴν πρὸς τὴν Πατρίδα ἀγάπην, καὶ στείλῃ ὑπὲρ αὐτῆς τὸν ὀβολόν του. Δάθε καὶ τὰ θερμὰ συγχαρητήρια τοῦ πατρός μου διὰ τὸ λαμπρὸν σχέδιόν, ἡ πραγματοποίησις τοῦ ὁποῖου θὰ ποδείξῃ ὅτι οἱ Ἑλληνοπαῖδες δὲν εἶνε ποσὸς κατώτεροι τῶν Ἀμερικανοπαίδων. » Ὡ, αὐτὸ θὴποδεῖξῃ, καὶ γρήγορα!

Μάρια Ζάρρου, σὲ παρακαλῶ νὰ εἶπῃς εἰς τὴν μητέρα σου, ὅτι τὸ περιοδικὸν «Ἀτικὴ Μέλισσα» δὲν σου ἐστάλη κατὰ σύστασίν μου, καὶ ὅτι οὐδεὶς ἐξ ἡμῶν ἔχω σχέσιν μὲ αὐτὴ, οὐτε μὲ κανὲν ἄλλο. Φαίνεται ὅτι ὁ ἐκδότης του ἢ εἶδε κάπου εἰς τὴν «Διάπλασιν» τὸ ὄνομα σου (εἰς τὴν Στήλην Τμητῆς π. χ. ἢ εἰς τὴν Κλήρωσιν τῶν Δώρων, ἢ ποῦθεν ἄλλοθ), καὶ ἐπαρτήθη τῆς εὐκαιρίας νὰ στείλῃ ἐν φύλλον τοῦ περιοδικοῦ του ὡς δᾶγμα. Τοιαῦτα φύλλα ἔλαθον καὶ ἄλλοι, καὶ τώρα μ' ἐρωτοῦν ἄς μάθουν λοιπὸν ὅλοι, ὅτι τίποτε δὲν ἐπέλεται κατὰ σύστασίν μου καὶ ἐπ' εὐθνήν μου, ἐκτὸς ἐάν το δηλώσω ρητῶς εἰς τὸ φύλλον.

Δάφνη [ΕΕΕ] πολὺ μ' εὐχαρίστησεν ἡ περιγραφή τοῦ εἰς Δελφούς ταξιδίου σου, ὅπου εἶδες τόσα θαυμάσια πράγματα καὶ εἶχες τόσον ὠραία ἐντυπώσεις. Ἡ χαρὰ μου εἶνε μεγάλη, διότι ἀρκετὸν καιρὸν εἶχες νὰ μου γράψῃς καὶ ἐνόμισα ὅτι μ' ἐλησμόνησες. Ἀλλὰ σὺ ὄχι μόνον δὲν μ' ἐλησμόνησες, ἀλλὰ βλέπω καὶ δι' ἐσπέρην σου, Μυρία εὐχαριστίας. Τὸ στικτικὸν μου σὲ ἀντασπάζεται.

Γαρδένια τῆς Μαγνησίας, δεκτὸν τὸ νέον σου ψευδώνυμον. Εἰς τοὺς διαλόγους τοῦ κ. Κουρτίδου καὶ εἰς τὸ Ἑστᾶρον τοῦ κ. Ξενοπούλου ὑπάρχουν καὶ τεμάχια διὰ πολλὸ μικρὰ παιδιὰ. Πόσον τιμῶνται εἰμπορεῖς ἢ ἴδῃς εἰς τὸν Τιμοκατάλογον τοῦ ἐδημοσίωσας εἰς τὸν Ὀδηγὸν (Κεφ. Π'). Ποῖα λοιπὸν εἶνε αὐτῆ ἢ φίλη μου, ποῦ εἶχε νὰ μου γράψῃ δυὸ χρόνια, καὶ ἅμα ἔλαβε τὸ Δελτικὸν τοῦ Ἐράνου, τῆς Ἐξαγακάκης;

Ἡ Κική, Μικρὴ Ἀδελφά, πρὸς τὴν ὁποῖαν οἱ φίλοι μου ἔχουν τὴν καλοσύνην νὰ στέλλουν κάποτε γραμματόσημα, εἶνε μία ἀπὸ τὰς δώδεκα ἀδελφὰς τοῦ Ἀναγία. Ἀναγίας δὲ εἶνε ὁ ψυχολόγος μου, ποῦ σας διασκεδάζει καὶ σας ὠφελεῖ μὲ τὰ ἀστεῖά του. — Ναι, ἠκούσα κι' ἐγὼ δι' τὰ παιδιὰ εἰς τὴν Εὐρώπην κίμουσιν τώρα συλλογὰς ἐντόμων φαντάζομαι ὅτι μία τικαύτη συλλογὴ θὰ εἶνε πολὺ πλέον τερπνὴ καὶ διδασκτικὴ ἀπὸ μίαν συλλογὴν γραμματοσήμων ἀλλὰ θὰ ἔχη φασαρίαν... Συγχαίρω σὲ καὶ τοὺς οἰκείους σου

διὰ τὸν ἐνθουσιασμόν σας ὑπὲρ τοῦ «Ἑλληνοπαίδος».

Ὁ Καρράριος τοῦ Φαλήρου, ὁ ἐπινοητικώτατος, μοῦ κάμνει σήμερον μίαν πρότασιν. Ὅπως, λέγει, ἔθεσα χρηματικὸν δικαίωμα διὰ τὰς προτάσεις περὶ ἀνταλλαγῆς Δελταρίων, οὕτω νὰ θέσω καὶ διὰ τοὺς Ἀσπασμοὺς καὶ τὰς Πληροφορίας. Τὸ εὐρίσκει λογικώτατον, διότι αἱ προσωπικαὶ καταχωρίσεις εἰς ἄλλα τὰ φύλλα πληθύνονται ἔπειτα δι' αὐτοῦ τοῦ τρόπου θὰ ἔχουμεν ὀλιγώτερας πληροφορίας, θὰ ἐξωθεύωμεν ὀλιγώτερον τόπον, καὶ, τὸ κυριώτερον, θὰ ἔλειπον τὰ παράπονα. Πῶς σας φαίνεται αὐτῆ ἡ ἰδέα; Δὲν ἀρέσει πραγματικῶς νὰ μελετήσῃ;

Ναι, Μόσσα τοῦ Χοροῦ, φαντάζομαι κι' ἐγὼ αὐτὴν τὴν ὄραϊν ἡμέραν, ὅταν ὁ «Ἑλληνοπαῖς» θὰ φθάσῃ εἰς τὸν Πειραιᾶ, καὶ θὰ τὸν υποδεχθῶν διὰ τὰ παιδιὰ τῆς Διαπλάσεως μὲ τὸν μεγαλύτερον ἐνθουσιασμόν ποῦ γίνεται. Ἀλλὰ τώρα ἀκόμη δὲν εἶνε καιρὸς διὰ τέτοια ὄνειρα: τώρα εἶνε καιρὸς ἔργων, ἐνεργείας, ζήλου, δραστηριότητος. Καὶ ἂν ἐργασθῶμεν ὅλοι μέχρι τέλους, ὅπως ἠρξίσαμεν, δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι θάναταιλῃ καὶ αὐτῆ ἡ μεγάλη καὶ ποθητὴ ἡμέρα ποῦ ὄνειρεύεσαι. Μακρὰ ἡ ἐπιστολὴ σου ναί, Ζουλέικα [ΕΕΕ], ἀλλὰ διόλου ἐνοχλητικὴ ἀπεναντίας τὴν ἐστάθισα εἰς μίαν στιγμὴν. Δὲν ἤξευρα πῶς νὰ σ' εὐχαριστήσω διὰ τὰς τόσας ἐνεργείας σου ὑπὲρ τοῦ «Ἑλληνοπαίδος» θὰ ἦμουν πολὺ — πολὺ εὐτυχής, ἂν εἶχα καὶ ἄλλους φίλους νὰ ἐργάζωνται ὁσονοῦ. Ἐγὼ καὶ τὰ δύο σου σχέδια καὶ ἀνοπονοῦνὰ νὰ ἐκτελέσῃς. Ἡ ἐπιστολὴ σου πρὸς τὸν Πρόεδρον θαυμαστὰ. Αἱ λύσεις σου λαμβάνονται τακτικὰ.

Ἰδέτε τώρα τί σύντομος, τί ὠραία, καὶ προπάντων τί περιεκτικὴ εἶνε ἡ ἐπιστολὴ αὐτῆ τοῦ Κώματος τῆς Προποντίδος (τὸ ψευδώνυμον δεκτόν): «Ἡ μικρὰ μου καρδιά κάλει εἰς δι' ἑτι ἑλληνικόν, καὶ ἐνθουσιωδῶς ἀποδέχεται νὰ προσφέρῃ εἰς τὸν ὑπὲρ τοῦ Ἑλληνοπαίδος ἔρανον. Ἐξέσασθε λοιπὸν, μετὰ τῶν συγχαρητηρίων μου διὰ τὴν πρωτοβουλίαν, καὶ τὴν ἀπὸ 25 δραχμῶν εἰσφορὰν μου.» Τίποτε ἄλλο.

Καστανή, λαμπρὰ μοῦ περιγράφεις τὴν τελετὴν τοῦ Μπουασιῶν Βραβείου. Δὲν φαντάζομαι τὴν χαρὰν μου, ὅταν ἔμαθα ὅτι τὸν Α' Ἐπαῖνον ἔλαβεν ἡ φίλη μου Μηνελοπῆ Ἀγίδος Κλεομένης, ἡ ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον Ἑλληνικὴ Θαλάσσια. Ἡ τιμὴ ποῦ ἔλαβε, νὰ ἔλθῃ δευτέρα μετὰ τὴν δευταίαν συναγωγῶν, εἶνε τόσον μεγάλη, καὶ τόσον μὲ κολακεύει, ὥστε θὰ ἐδημοσίευσά τὴν εἰκόνα τῆς ἂν ἤσῃ δὲν τὴν εἶχα δημοσιεύσῃ.

Τώρα ἔχει τὸν λόγον ἡ Θαλασσοπούλα [ΕΕ]: «Σοῦ ἀποστέλλω τὴν πενήντην εἰσφορὰν μου, μίαν δραχμὴν, πρὸς πραγματοποίησιν τοῦ εὐγενοῦς πόθου τῶν Ἑλληνοπαίδων. Μὴ σου φανῇ ἐγωιστικὴ ἡ φράσις αὐτῆ φασούλι ἐπὶ φασούλι γερμίζει τὸ σκαπούλι, καὶ ἂν οἱ ἀπανταχοῦ γῆς Ἑλληνοπαῖδες ἐπρόθυμοποιούντο νὰ στείλουν ἀπὸ μίαν δραχμὴν, τότε ἡ ἡμέρα τῆς πραγματοποίησεως δὲν θὰ ἦτο μακρὰν. Τὸ κατ' ἐμὲ, ἠαλοουθῆσας ὡς παράδειγμα τὸν φίλον μας Ἀγγορολογιώτατον, καὶ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν θὰ σοῦ στέλλω τὰς μικρὰς μου οἰκονομίας: πόσην δὲ χαρὰν θὰ αἰσθάνωμαι, βλέπουσα συχνὰ τὸνομά μου εἰς τὴν Ἱερὰν Βίβλον τῆς Γενέσεως, καὶ συντελοῦσα κι' ἐγὼ εἰς τὴν πραγματοποίησιν ἐνὸς ἰδεώδους.» — Τὰ βλέπετε; Ἐπὶ πρέπει νὰ σκεφθῶν ὅλοι οἱ Ἑλληνοπαῖδες. Καὶ ἅμα σκεφθῶν ἔτσι, — τὸ ὁποῖον εἶνε εὐκολώτατον, — πῆτέ μου, εἰς δύο ἔτη γίνεται ἡ δὲν γίνεται ἕνας μέγας καὶ φοβερός «Ἑλληνοπαῖς»;

Ἡλιὸς εἶνε ἡ ἐκ Πατρῶν Α. Δ. Π. ποῦ θέλει ψευδώνυμον; Ἐξέγασε νὰ υπογράψῃ καὶ ἐνόμισε ὅτι θὰ τὴν ἐνθυμηθῶ μόνον ἀπὸ τὰ ἀρχικά.

Ἐγκρίνωσα τὰ ψευδώνυμα τῶν, δέχομαι καὶ μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μου καὶ εἰς τὴν Διαγωνισμοῦ μου τοὺς νέους μου φίλους: Σεμῆν Κόρη (Μ. Μ. αὐτὸ ἐτέλεξα) εἰς τὸ ἔ-

ξῆς θὰ το γράφῃς σὺ εἰς τὰς λύσεις: εὐγε διὰ τὰς ἐνθουσιωδῆς ἐνεργείας σας ὑπὲρ τοῦ «Ἑλληνοπαίδος»: Ἐσπερον (Ω. Ω. καὶ χαίρω ποῦ τὸ ψευδώνυμον αὐτὸ ἔγινε κληρονομικόν): Ἐρυσθᾶν Ἀνθοδέσμη (Ο. Χ. αὐτὸ προτιμῶ) Συνηγορῶν Ἀδῆν (Μ. Σ. αὐτὸ ἐτέλεξα) Βασίλισσαν τοῦ Χρυσοῦ (Ρ. Κ. ἐτέλεξα τὸ πρῶτον) Ἐνζολογᾶν (Π. Κ. αὐτὸ ἦτο τὸ καλλίτερον) εἶπα εἰς τὸν κ. Ξενοπούλου πῶσον καὶ πῶς σὲ ὠφέλησεν ἡ «Ἐκατόμβη» του, καὶ ἐχάρη πολύ) καὶ Κολοβὸν τῆς Λευκάδος (Α. Α.)

Ἀσπασμοὶ, Πληροφορία: Ὁ Μικρὸς Σὺλλογος Χαλκίδος «Ἀγάπη» ἐπρομηθεύθη τετράδια Μ. Μυστικῶν καὶ Χάρτην τῶν Ἀύσεων, χάρην τῶν ἐκεῖ συνδρομητῶν: πληροφορεῖ δὲ τοὺς φίλους μου ὅτι δέχεται μέλη ἀντιπροσέλλουσα, καὶ ὁ βουλόμενος ἄς ἀποταθῇ πρὸς τὸν κ. Π. Χαντζηπαρωγίτην, εἰς Χαλκίδα: τὸ Φάρι τῆς Ἐπῆς πληροφορεῖ τὸ Ἐνδοθὸν Σοῦλι ὅτι τὰρχικῶς εἶνε Ἐ. Α. Η. Ζητᾶ δὲ καὶ τὸ ἰδικόν του — ἡ Ἀδελφάνθη Παπαλουκά εὐχεται εἰς τὸ ὄργεον μὲ ὑγίαν διὰ τὴν καινούργια φοροσίαν ποῦ του ἐστειλαν ἀπὸ τὰς Ἀθῆνας: ἡ Ἀλλοπορπάλλος ἐπιθυμεῖ νὰ μάθῃ δι' ἐπιστολῆς τὸ ὄνομα τοῦ Ἄνθου τοῦ Ζαπτείου, εἰς τὸ ὁποῖον θὰ εἶπῃ καὶ τὸ ἰδικόν της: ὁ Μικρὸς Πανορθὸς ἀσπάζεται τὸν Ὀρμον τοῦ Φαλήρου: τὸ Μεσολογιτῆ μόνον δι' ἀνταλλαγῆς Μ. Μυστικῶν δύναται νὰ σανεύρησῃ τὰρχικὰ του εἰς τὸ Κάταστρο Ἀραπάκι: ἡ αὐτὴ πληροφορεῖ ἐκ μέρους τῆς Τριτῆς πρὸς τὸν Θαυμοσῆν τῶν Ὁραίων Τεχνιτῶν, ἐκ μέρους τοῦ Λεοπαράλλου πρὸς τὴν Ὀθινοπαρινὴν Νύκτα: ἡ Μάγισσα Κίρκη ἀσπάζεται τὴν Ἡμερον Περιστερὰν καὶ τὴν πληροφορεῖ ὅτι ἐντὸς ὀλίγου θὰ πραγματοποιηθῇ ἡ ἐπιθυμία της: ἡ Ἰσιωσκεπῆς Ἀρση εὐχεται εἰς τὴν Διαπροφοροσῶσαν ἐπὶ τῇ ἐορτῇ τῶν γενεθλίων της ἔτη πολλὰ καὶ εὐτυχῆ: ὁ Πειναστικὸς ἀσπάζεται τὸ Ζοφερόν Νέφος: ὁ Μικρὸν Διάβολον: τὸ Ἑλληνικὸν Ἐδαφος ἀσπάζεται τὴν Μοσσαν τῆς Ἀστρονομίας, πρὸς τὴν ὁποῖαν ἔγραψα, καὶ ζητεῖ τὰρχικὰ τοῦ Φασονλάκη: ὁ Ξεντευμένος Συναγωγὸς χαιρετᾷ τὴν πατριωτισίαν του Φοινικίδα καὶ ἐπιφωτᾶσται νὰ τὴν γνωρίσῃ τὸ ὄνομα του: ἡ Μικρὰ Ἀτθὶς ἀσπάζεται τὴν Κυματίουσαν Θαλάσσαν: ὁ Νεκρὸς Ζωγράφος ζητεῖ τὰρχικὰ τοῦ Ἀγγέλου τῆς Ἀγάπης: ἡ Μαργαριτοφόρος ἀσπάζεται τὴν Χιανὴν Μαργαρίταν: ἡ Ἐλένη Ν. Καραπαύλου εὐχαριστεῖ τὴν Ναυτοπούλαν διὰ τὴν ὄραϊν τῆς χάρταν καὶ δέχεται, ἔάν θέλῃ, νὰ μεταλλήσῃ Μ. Μυστικὰ: ἡ Καστανὴ ἀσπάζεται τὴν Ἑλλικρινὴ Φιλίαν καὶ ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ τὴν Πλησιγαῖ Σελήνην — Μερικὰ ἄλλα ἀνεβλήθησαν διὰ τὸ προσεχὲς: ἔχετε ὑπομονήν.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰνταλλάξουν: ἡ Ἀμυθρὰ Ἀμύθης μὲ τὴν Ἄνναρ Σπιθάκη, Μοσσαν τοῦ Χοροῦ καὶ Νεαρὸν Μουσιῶν: ὁ Ἐθνομὸς Ναυτίης μὲ τὴν Βλαχοπούλαν καὶ Ἀνθοδέσμη τῆς Βερόνης: ἡ Ἀποπτάσα Ἐλίς μὲ τὸ Μειδίωμα τοῦ Ἐραρος, ἡ Τροφίτην Ἐδελίαν καὶ Ἀειδίκα τῆς Νεαπόλεως: ὁ Συναγωγὸς Ποτικῆ μὲ τὴν Τσοκνιδᾶν: ἡ Ἀυτοδιδάκτος Καλλιτέχνης μὲ τὸν Ἀσπροποταμίτην Μαθήτριαν Καλλιτέχνην καὶ Νεαρὸν Ζωγράφον: ἡ Διαπροφοροσῶσα μὲ τὸν Καρράριον τοῦ Φαλήρου: ἡ Κυματίουσα Θαλάσσια μὲ τὸν Βροτολοιογὸν Ἀρσην: ἡ Συνηγορῶν Ἡμέρα μὲ τὴν Μοσσαν Θαλασσαν, Ποιήτριαν Σαπῶν καὶ Νεαρὸν Ζωγράφον: ἡ Κικκινὴ Ἐξοχὴ μὲ τὴν Μοσσαν τῆς Ἀστρονομίας: ἡ Τσιγγαρίλα μὲ τὸ Γλυκὸ Φιλίκι, Κοραλλᾶν Μασσαὶ καὶ Παδικὴν Χαράν: ἡ Ἀμαρῆ μὲ τὸν Ἀδῆρα, Λεοπαράλλην, Μενεξεδέριαν καὶ Κίχλην: ὁ Ἑλληνοπαῖς Ἀμερικανόποις μὲ Σέλευκον τὸν Κεραυνόν, Ἡλιον τῆς Αὐγῆς καὶ Σαρμακὴν

Σημαίαν: ὁ Τρομερὸς Γίγας μὲ τὴν Ἀποπτάσαν Ἐλίδα καὶ Ὀλδανθεὺς Νεραίδες: ὁ Ἰωάννης Σεφάριον μὲ τὴν Ἑλλικρινὴ Φιλίαν, Μενεξεδέριαν καὶ Κόρην τοῦ Σερμῶνος: ἡ Σπαρτιτικὴ Χειλιμῆ μὲ τὴν Κάλυκα Ρόδου, Ἰον τοῦ Ἀγροῦ καὶ Ἀμυθδελίαν τῆς Κρανίας: ἡ Κομφοδία τῆς Ζωῆς μὲ τὸν Νεαρὸν Μουσιῶν καὶ Κίχλην: ὁ Καρράριος τοῦ Φαλήρου μὲ τὴν Ἡμερον Περιστερὰν, Θεαγένην καὶ Ἑλλικρινὴ Φιλίαν: ἡ Ἑλλικρινὴ Φουστανέλλα μὲ τὴν Κιδάρην τοῦ Τατοῖου, Κυματίουσαν Σημαίαν, Νεαρὸν Ζωγράφον καὶ Κόρον: οἱ Ὁραῖοι Πρίγκιπες μὲ τὸ Καλὸς Ὀρισὸς καὶ Καλλιφωρον Ἀρρακεῖαδα: ἡ Σαλιωτικὴ Ἑλλῆ μὲ τὴν Καλλιφωρον Ἀρρακεῖαδα καὶ Ἀνθοδέσμη μὲ τὸν Φάληρον τῶν Δασῶν, Βροτολοιογὸν Ἀρση καὶ Ναυτορον Θεβέραν: ὁ Ζοφερόν Νέφος μὲ τὸ Μενεξεδέριο Μπουκετάκι, Κυματίουσαν Θαλάσσαν καὶ Σμυρνοπούλαν: ἡ Ἑλλικρινὴ Φιλίαν μὲ τὸν Καρράριον τοῦ Φαλήρου, Ἑλλικρινὴν Φουστανέλλαν Πόλαν Μαλούριαν: ὁ Ἀσπροποταμίτης μὲ τὸ Φάρι τῆς Ἐπῆς, Πονθοῦσαν Καρδίαν καὶ Κεφαλήν τῆς Μεδοῦσης.

Ἀπὸ ἕνα γλυκὸ φίλῳκι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους της: Ἀμαρῆ (θὰ ἔλεγα εὐχαριστῶς ὅτι ζητεῖ ἀπὸ τοὺς φίλους μου ὄνομα διὰ τὸ σκυλάκι σου) ἀλλὰ φαντάσου πῶσα θὰ μοῦ ἐστειλῶν, καὶ ποῦ τόπος τὰ δημοσιεύσω! θὰ ἐγίνετο σωστὸς Διαγωνισμός!) Ἀλλοπορπάλλος (εὐχόμεν πᾶσαν ἐπιτυχίαν) Μαρῖαν Χ. Σακελλαροπούλου (σοῦ ἔστειλα τὸν 22ον τόμον ποῦ ἔχει τὸν Μικρὸν Ἄρδρον) εἶδες τί λαμπρὸν πρᾶγμα;) Ἀνηνοχὸν Πτεῖμα (ἡ Ἀγγελικὴ ἐτελείωσεν ἐκείνο τὸ ἔπετα συνῆχεια ἦτο λάθος) Ριγολέτον (θὰ κάμῃς, ὅτι λέγει ὁ Κανονισμός: θὰ μοῦ στείλῃς 1 φρ. καὶ θὰ προτείνῃς νέα ψευδώνυμα πρὸς ἐκλογὴν) Ἰωάννην Χ. Σολωτήνην (τί εὐτυχισμένον μῆνας! σὲ συγχαίρω καὶ διὰ τὸ

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ'έξοχον παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχόν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Δι' συνδρομὰς ἀρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προκληρωτέαι δι' ἕν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ἘΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΑΔΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι: λπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἔν Ἀθήναις
Ὁδὸς Ἀδίου, 117, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτικῆς

Περίοδος Β'—Τόμ. 7ος.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 8 Ἰουλίου 1900

Ἔτος 22^{ον}.—Ἀριθ. 28

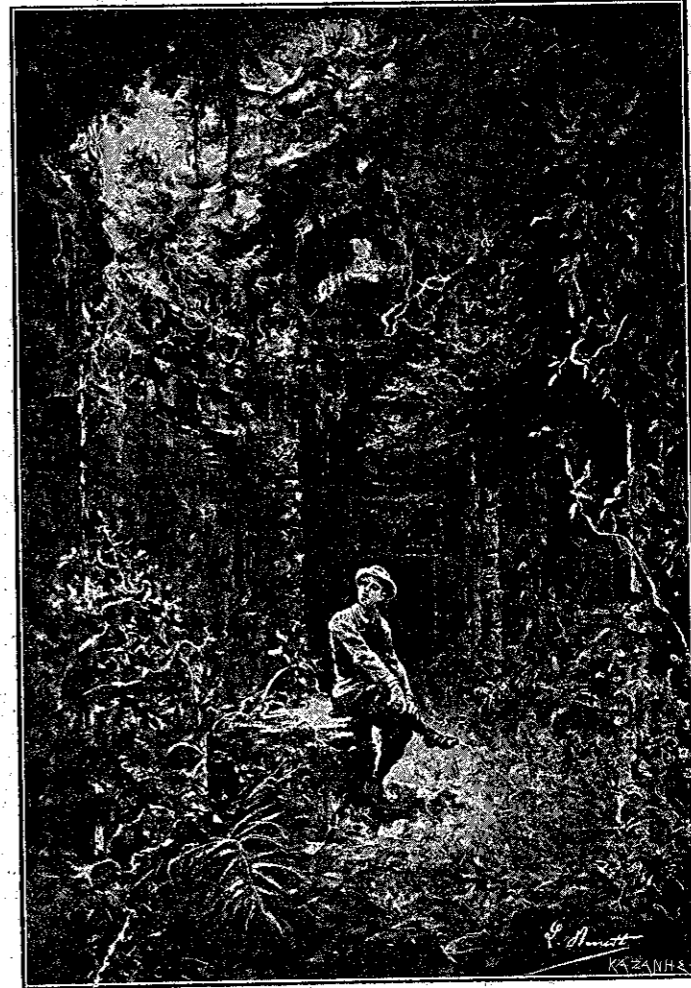
Η ΧΡΥΣΟΦΟΡΟΣ ΦΛΕΨ

[Μυστηρία ὑπὸ ANDRÉ LAURIE.]
(Συνέχεια· ἴδε σελ. 225.)

Τί νὰ κάμῃ; πῶς νὰ ἐξέλθῃ ἀπ' ἐκεῖ; Μόνον ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν του ἔπρεπε νὰ ἐλπίζῃ τὴν σωτηρίαν του, διότι οὐδεὶς ἐφαντάζετο ὅτι εὐρίσκειτο ἐκεῖ· ἔπρεπε μόνος του νὰ ἐξέλθῃ, ἂν δὲν ἤθελε ν' ἀναμίξῃ τὰ κόκκαλα του μὲ τὰ κόκκαλα τοῦ δυστυχοῦς, ὅστις ἐφαίνετο φρουρῶν τὸν τρίποδα μὲ τὰς σκελετώδεις χεῖρας του.

Ἀπὸ τὴν κλίμακα ἦτο ὀριστικῶς ἀδύνατον ν' ἀναβῇ... Ἐπρεπε νὰ ζητήσῃ ἄλλην ἐξόδον· ἴσως εἰς καμμίαν παρακειμένην αἰθουσαν εὐρίσκειτο μία κλίμαξ· ἀνάψας καὶ πάλιν τὸ φῶς, ἔρριψε γρήγορον βλέμμα ἐπὶ τοῦ τρίποδος· εἶδε στίλβοντα ὄγκον χρυσοῦ ἔχοντα μέγεθος γρόνθου. Ὁ Γεράρδος τὸν ἔλαβε καὶ ἔβηκεν εἰς τὸ θυλάκιόν του, ψιθυρίζας: «δὶα νὰ δεῖξω εἰς τὴν Μαρμαρόναν ὅτι δὲν ἔχασα ὅλως διόλου τὸν καιρὸν μου», ἔπειτα δὲ περιέφερε τὸ φῶς πῆρξί τοῦ θολωτοῦ ὑπογείου, ἐλπίζων νὰ εὕρῃ μίαν διέξοδον.

Ἡ ἐλπίς του διεψεύσθη μία μαύρη ὀπή ἠνοίγετο ἀπέναντι τῆς κλίμακος· ἀφ' οὗ ἐξηκρίθωσε τὸ ἐσωτερικὸν αὐτῆς, ἐκ φόβου μήπως κρημισθῇ καὶ πάλιν εἰς καμμίαν ἀδυσσον, εἰσηλθεν εἰς σκοτεινὴν αἰθουσαν, ἥτις, ὅσον ἐδείκνυε τὸ ἀσθενὲς φῶς τοῦ κηρίου, ἦτο ὄραια καὶ πλατεῖα μὲ πλουσίαν καὶ παράδοξον διακόσμειν. Παραστάσεις συμβολικαί, γλυπταὶ εἰς τὰς πέτρας, ἐκάλυπτον τοὺς τοίχους· τὸ ἐπιστύλιον τῆς ὀροφῆς ἐστολιζέτο ἀπὸ σειρὰν κεφαλῶν γιγαντιαίων ζώων, σκαλισμένων ἀναγλύφως, τῶν ὁποίων οἱ μεγάλοι ἄδειοι ὀφθαλμοὶ παρετήρουν, ἐνόμιζες,

Ὁ Γεράρδος ἐκάθητεν ἐπὶ μεγάλης γλυπτῆς πέτρας. (Σελ. 226, στ. 6')

ἔν ἀντίγραφον, διότι δὲν ἦτο εὐκόλον νὰ εὕρω τὸ πρῶτον μᾶσα εἰς τοὺς σωρούς τῶν ἐπιστολῶν· *Κίχλην* (ἕνα, δύο, τρία τέσσαρα γράμματα σου ἔχω ἐμπρὸς μου αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα, καὶ δὲν ἤξευρω εἰς ποῖαν δὲ σου πρωτοσπαντήσω· διαώρα καὶ ἐνδιαφέροντα· δὲν ἤξευρω ἂν θὰ προφθάσω φέτος νὰ προκηρῶ καὶ Διαγ. Μεταφράσεις ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ) *Δημητρίον Πικιώνην* (ὄχι ἐν μόνον ῥητόν· εἰμπορὸν νὰ κρίνω Καλλιγραφίαν ἀπὸ μίαν ἢ δύο γραμμάς; πρέπει νὰ σταλῇ ὀδύκλιτος σελεῖς) *Αἰκατερίνην Μ. Ζαφειροπούλου* (σὲ συγχάρω διὰ τὴν γενναίαν εἰσφορὰν σου· τὸ ψευδώνυμον ποῦ ζητεῖς ἀνήκει εἰς ἄλλην φίλην μας καὶ ἀναμνήνεται) *Μαντέον Λεβαθεῖας, Μαρμαριτοφρόν* (μὰ τί πολλὰ γραμματόσημα! ἡ Κίχλη ἐξετρελλάθη) *Κοραλλήνιακην Ἀύραν, Μυροτίτην* (θὰ σταλοῦν ἀσφαλῶς καὶ ἡσυχέι· θυμᾶσαι τί συχνὰ ποῦ μου ἔγραφες πρῶτα;) *Τριφύλλι* κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 22 Ἰουλίου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Βιβλία τετρατά, μορφωτικά καὶ πηθικά, δι' οἰκογενείας, πλουσίως εἰκονογραφημένα.

Διαφόρων τιμῶν:

- Ο ΑΓΓΕΛΟΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ**, τόμος πολυτελής μετὰ 60 εἰκονογραφῶν καὶ χρωματιστοῦ ἐξωφύλλου. Τιμὰται ἄδειος φρ. 6 χρυσόδετος φρ. 8.—Ἐπάρχουν καὶ ὀλίγα ἀντίτυπα ἐπὶ χάρτου πρώτης ποιότητος, τιμώμενα ἄδεια φρ. 7, χρυσόδετα φρ. 10.
- Ο ΑΓΡΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΙΣΚΟΣ**, μετὰ 25 εἰκονογραφῶν. Ἄδειος φρ. 1,75. Χρυσόδετα φρ. 3,25.
- ΤΟ ΡΩΣΙΟΝ ΤΗΣ ΣΥΝΗΠΕΡΙΦΟΡΑΣ**, ἥτοι ὁδηγία περὶ τοῦ εὐγενῶς φέρεσθαι. Τιμὰται φρ. 0,60.
- ΑΕΥΚΩΜΑ ΜΙΚΡΩΝ ΜΥΣΤΙΚΩΝ**, ἐξ 25 τετραδίων τιμὰται ἄδειος φρ. 3, χρυσόδετον φρ. 5, (Πωλοῦνται καὶ χωριστὰ τετραδία πρὸς φρ. 0,15 ἑκάστον.)
- Η ΜΟΥΣΑ ΤΩΝ ΗΑΙΩΝ**, ποιήματα Α. Κατακουζηνῶ. Ἄδειος φρ. 1,50. Χρυσόδετον φρ. 2,50.
- ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ**, εἰς τρία τομίδια, ὡν ἕκαστον τιμὰται φρ. 0,50. Τὰ τρία ὁμοῦ χρυσόδετα, φρ. 2,50.
- Ο ΦΩΤΗΣ**, ποίημα ὑπὸ Χ. Σαμαρτζιδου. Τιμὰται φρ. 0,60.

Εὐρίσκονται ἀπαντα ἐν τῷ Γραφείῳ τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων».

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Δι' λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 14 Ἀγοστοῦ

Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τῶν ὁποίων δέον νὰ γράψω τὰς λύσεις τῶν ὀλιγοσημῶν, πηλείται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φρακίλλου, ἕν ἑκάστον ποιήσει 20 φύλλα καὶ τιμὰται φρ. 1

- 352. **Λεξιγράφος.**
Νόστιμο ψάρι, μάγαλας πολὺ.
Ἐπῆγα ἴς ἕνα μέρος μακρινόν,
Ἐμπρὸς μου ἦσαν ἕναν παταμό.
Καὶ ἔτη στιγμή ἐγίνεκα πουλί!
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Παρισίου [Ε]
- 353. **Στοιχειογράφος.**
Μὲ τὸ βῆτα κάμω ποταμόν,
Ὅμως μὲ τὸ φ' εἶμ' ἐρκετόν.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Λαζαροποιεμένου [Ε]
- 354. **Τογόγραφος.**
Εἶμ' ἐλαφρὸν τι πλοῖον ἂν ὀβυνοισθῶ,
Εἰς ὄλους σας, ὦ λῦτα, θὰ παρουσιασθῶ.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Σοφοῦ Πανταίου [Ε]

353. **Ἀναγραμματισμός.**
Ἄν ἐπίρρημα θελήσῃς τόπου ἀναγραμματισμοῦ, στή στιγμή θὰ σχηματίσῃς ὁμοῖο ἐπίρρημα.
[Ἢ λύσεις;
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Λαζαρομένου [Ε]

356. **Τρίγωνον.**

- 1.—Ἐπίθετον καλῆς σημασίας.
- 2.—Συνήθως ἐκδήλωσις εὐχαριστήσεως.
- 3.—Ἄρτυμα.
- 4.—Ζῶον τετράπουν.
- 5.—Ἄνωσυμα.
- 6.—Γράμμα.

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ἀνεμώνης [Ε]

357. **Κρυπτογραφικόν.**

1 2 3 4 5 6 7 8 = Φυσικὸν φαινόμενον.
2 4 3 = Κάτι γλυκὺ καὶ ὠραῖον.
3 2 6 6 7 8 = Ἀρχοναυτικόν.
4 5 3 4 = Εἶδος ἀνέμου.
5 8 = Ζῶον.
6 2 8 8 7 8 = Κένταυρος.
7 6 7 8 = Ζῶον.
8 7 5 8 4 = Ἀρχαία πόλις.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀσσοχάρτου [Ε]

358. **Ἐπανόρθωσις φράσεως.**
Μικρὰ παιδιὰ, ὁ ἰσχυρίζομενος εἶνε διὰ μόνον ὅτι ἠνόητος Διάπλάσιος εἶνε.
Ἐστὴν ὑπὸ Πολυμνίας Λαοκράτους [Ε]

359—340. **Κεκρυμμένα ὀνόματα γυναικῶν.**

- 1.—Τρῶες μόνον ἕνα ἔξ.
- 2.—Γεῖα δ' ὁ μωρὸς κἄν τι μὴ γελοῖον ἦ.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἐθνομ. Ὑμνου [Ε]

341. **Ἀκροστιχίς ἐξ ἀναγραμματισμοῦ.**
Νάναγραμματοῦσιν αἱ κατωτέρω λέξεις σύτυπα ἐπὶ χάρτου πρώτης ποιότητος, τιμώμενα ἄδεια φρ. 7, χρυσόδετα φρ. 10.
Ἄρπα, ὄϊος, τόπος, Ἄδμων, ροδῆ, ἄλλος.
Ἐστὴν ὑπὸ Πυθαγόρου τοῦ Σαίου [Ε]

342. **Φωνηεντόλιπον.**
πλ-μτ-κλκς-κ-χλν-πλ.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἐπίστου Γουλιέλμου [Ε]

343. **Γρόφος.**

Παῖ ρας Μ-δαί Λυών.
τέλι

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ἑλληνοπούλας [Ε]

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τῶν φύλων 19 καὶ 20

254. Κατάνη (κατὰ, νῆ)—253. Φανή(φᾶ, νῆ).
—256. Ἄλας—Αἶλας.

257. ΠΥΡΑ (καρδία ΡΥΠαρά.)
ΥΙΟΣ (ἐν ΣΟΙ Υπάχει.)
ΡΟΔΗ (Ἡ ΔΟΡά.)
ΑΣΗΡ (ΑΡΗΣ Ἄσιφρος)

258. Ὁ Τίτος.—259. Φιλόμοσος Νεῶνις, Δερουχέτη, Οὐρανὸς τῆς Ἑλλάδος, Μενεξεδένια, Ἀνθώπλις τῆς Β.ρώνης.—240-244. α') τῆ ἀνταλλαγῆ διὰ τοῦ Α, Π, σχηματίζονται: *πενία, ἀγαπῶ, ἀπέχω, ράπτω, Πάθος.* β') διὰ τοῦ Σ, Ο: *Αἶνος, πάγος, πάχος, Πέρος, πῶσος, γ')* διὰ τοῦ Ρ, Ω: *ραῖνω, ἀπορῶ, χῶρος, πρῶρα, Πῶρος.* —243. Λαγὸς τὴν φτέρην ἔτριβε, κακὸ τῆς κεφαλῆς του.—246. Ἐρέτζι.

247. Σολωμός (σὺλ, ὦμος)—248. Γέρας-κέρας.—249. Αἶλας—Ἄσια.—250. Εἶχε 7 αὐγά. Εἰς τὸν α'. ἔδωσε $3\frac{1}{2} + \frac{1}{2} = 4$, εἰς τὸν β'. $1\frac{1}{2} + \frac{1}{2} = 2$, καὶ εἰς τὸν γ'. $\frac{1}{2} + \frac{1}{2} = 1$.

251. Σ Μ 252. Ὁξείαν.—253. Δ Δ Α Ν Α Οἱ ἔσπαθόντες, διότι Ρ Ρ ὁ κλέφτης ἔσπαθόνει.—254. ΑΝΤΙΟ-Ε Υ ΠΗ, ΦΑΛΑΡΙΣ(ΑΦΡ-Ι Ω Ν Ι Α κή, ΝΑπολιαν, ΤΑή-Σ Σ μων, ἸΑσμος, ὈΡά-τιος, Πινδαρος, ἩΣίας.)—255. Μερῶνιον πλοῖον καὶ ἀκαίδευτον, χρυσοῦν ἔστιν ἀνδράποδον.—256. Ἐπιμελεῖα νικίται πᾶσα δυσκο-λῆ.